

mai 2012

Curierul Adventist

Școala de Sabat - o poartă spre oameni

10

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Criza școlii

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendar al evenimentelor din luna mai 2012
- La odihnă

8 Articol principal

Școala de Sabat – o poartă spre oameni

16

10 Spiritual

Ciprian Iorgulescu

Intri pe ușă sau ...?

12 Credința practică

Recomandări cu privire la îmbrăcăminte și bijuterii

13 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Reșița
- Liberia

14 Interviu

Julio Santos

Congresul European de Misiune

28

16 Bilanț 2011

Teodor Huțanu

Smochin cu frunze și rod

18 Bilanț 2011

Înviorați prin Cuvântul Său

21 Recenzie

Cristinel Sava

Lucrarea pastorală

22 Misiune

Ionuț Croitoru

Matandani – numele unei chemări

31

24 Istorie biblică

Traian Aldea

Capernaum – satul lui Isus

26 Dosar biblic

Florin Lăiu

Ce ai, frate, cu Iacov ? (III)

28 Adventist World

Ellen White

Avem un drept!

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Din neamul lui Iosif

31 De la inimă la inimă

Paul Pauliuc

De ce cântă privighetoarea?

Anul LXXXIX, mai 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Criza școlii

În ultima vreme, se discută mult de situația școlilor și a învățământului. Apar fel și fel de comunicări, de analize, de statistici și de rapoarte. În unele situații se iau măsuri administrative, în altele se propun planuri de restructurări și schimbări de programă școlară. În ciuda isteriei sociale, școala rămâne la fel. Adică ce se întâmplă? Care e problema în esență?

Practic, nu instituția e în criză, ci studentul, elevul. Cei care trec prin procesul de învățământ nu învață, nu asimilează învățătura, nu frecvențează, nu-și dezvoltă abilitățile practice necesare înțelegerii vieții. Nu mai au interes și nu mai simt că informarea și formarea li se adresează. Chemarea simțurilor devine mai puternică decât chemarea rațiunii. Specialiștii au încercat noi și noi metode de trezire a interesului elevului. Rezultatele ultimilor ani ne sugerează un eșec. În ciuda postării pe internet a cursurilor, în ciuda dezbaterilor și a comentariilor specializate, situația rămâne la fel de îngrijorătoare.

S-a spus că tematica este depășită, că subiectele dezbătute nu mai prezintă interes pentru noua paradigmă a gândirii moderne. S-a pus în discuție metoda de învățare. S-a vorbit și despre competența educatorilor și a instructorilor. Multe cauze au fost invocate, dar tristul adevăr e că tot mai puțini elevi sunt la clasă și că există tot mai puține grupe de studiu și de analiză. Scade numărul elevilor. De aici vine tristețea. Un responsabil de școală se plângea că scade numărul comenzilor pentru manuale și că, uneori, elevii nu-și mai ridică manualele comandate. Nu, nu se pune în discuție problema natalității fizice sau spirituale, ci a participării la școală.

— Și ce-i cu asta? Încearcă cineva să minimalizeze criza. Abia mai scăpăm de cheltuieli, pentru că manualele costă bani și școala costă timp. E destul pentru un elev să învețe din școală vieții.

O astfel de mentalitate se răspândește printre cei care nu au înțeles ce rol capital au învățătura și școala în viitorul omului. N-au înțeles că problema cunoașterii e o problemă de mântuire și că adevărata religie este o religie a cărții.

În Talmudul iudaic există o poveste drept comentariu la textul din Ieremia 6:11. Un calif

arab dorea să cucerească Ierusalimul. În timpul pregătirilor pentru război a consultat un oracol, un înțelept. A mers la el și l-a întrebat:

— Înțeleptule, voi avea izbândă dacă voi asedia Ierusalimul?

Înțeleptul s-a gândit, i-a cercetat planurile și i-a spus:

— Trimite niște iscoade să cerceteze Ierusalimul și la întoarcere să vină la mine!

Așa a făcut califul. La întoarcerea iscoadelor, înțeleptul a întrebat:

— Spuneți-mi, ce făceau elevii?

— Erau în jurul educatorilor, în școală, au răspuns spionii.

— Dar tinerii ce făceau?

— Erau la studii.

— Spuneți califului că nu este acum momentul să atace Ierusalimul; dacă o va face, nu va avea izbândă.

Scena aceasta s-a repetat de mai multe ori, până când școala din Ierusalim a intrat în criză. La ultima vizită, iscoadele au adus următorul raport:

— Școlile sunt goale și locurile de studiu, pustii.

— Mergeți și spuneți-i califului că acum poate cuceri Ierusalimul!

Și Ierusalimul a fost cucerit.

Privind această scenă, profetul Ieremia spunea: „Eu sunt așa de plin de mânia Domnului, că n-o pot opri” (Ieremia 6:11, p.p.).

Dar pentru ce școală credeți că mă consumă râvna aceasta? Pentru școala profană? Nu, pentru Școala de Sabat. Ea a fost și a rămas „inima comunității”. Inima este bolnavă, în ciuda avertismentului: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții!” (Proverbele 4:23). Profetul Osea transmitea un mesaj de la Dumnezeu, care ne zice și azi același lucru: „Poporul meu pierе din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda și nu-mi vei mai fi preot” (Osea 4:6).

Ce este de făcut? Domnul să ne dea înțelepciune și să ne spună ce să facem! „Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!” (Psalmii 119:36). ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef al revistei CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Reclamă pentru Dumnezeu la Suceava

De la începutul acestui an, slava Domnului strălucește în mod special asupra orașului Suceava. Un panou publicitar electronic cu leduri, cel mai

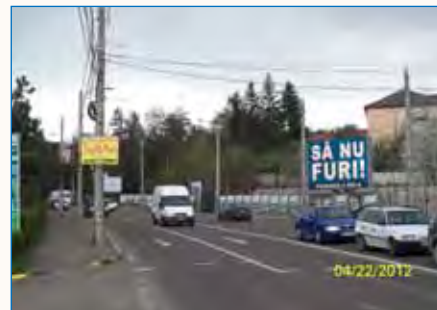
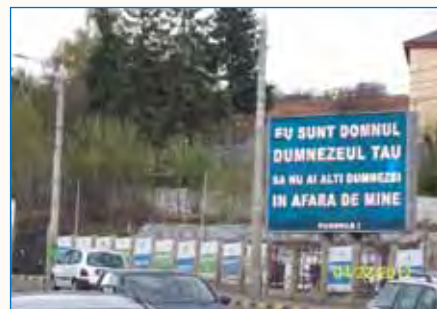
mare din oraș, a fost instalat pe artera principală a orașului. Cele Zece Porunci, alături de alte spoturi, provoacă non-stop conștiințele trecătorilor.

Lansarea sa a atras atenția presei locale, sensibil marcată de ineditul publicității religioase. Numărul mare al celor care au postat comentarii pe forumuri arată cât de puternic a fost impactul acestei lucrări.

Ideea a apărut demult, dar nu au existat mijloace financiare. La momentul hotărât de Dumnezeu a apărut Veronica Stan, membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, care a suportat investiția proiectului și care a pus în lumină gândurile Sale.

Dincolo de limitările confesionale, oamenii trebuie să afle voința reală a lui Dumnezeu, rămânându-le rolul decisiv în luarea unor decizii.

Dacă Legea a fost dată în mijlocul unui spectacol pe muntele Sinai, înundat de lumină și de sonorități angelice,

ideea folosirii tehnicii de care dispune lumea de azi nu poate fi decât binevenită.

Mugurel Asaftei, pastor, Suceava

Ziua Porților Deschise la Institutul Teologic Adventist

Sâmbătă, 31 martie 2012, s-a organizat la Institutul Teologic Adventist Ziua Porților Deschise. Cu acest prilej, s-a desfășurat un simpozion cu tema: „Contribuția instituțiilor de educație confesională în procesul de optimizare morală a societății”, la care au participat reprezentanți ai Parlamentului României, ai Secretariatului de Stat pentru Culte, ai Academiei de Științe Medicale, ai Universității din București, ai Arhiepiscopiei Romano-Catolice, ai Diviziunii Euro-Africa, ai Facultății de Teologie Timotheus, ai Facultății de Teologie Baptistă, ai Facultății de Teologie Penticostală, precum și reprezentanți ai altor instituții și ai mass-mediei.

Într-o atmosferă plăcută, participanții au subliniat rolul și respon-

sabilitatea fiecărui creștin de a fi un promotor al valorilor biblice sau iudeo-creștine inspirate de modelul Mântuitorului. Mai mult, reprezentanții care au luat cuvântul au făcut referire și la beneficiile pe care le aduc instituțiile de învățământ confesional.

Persoanele prezente la eveniment și-au exprimat speranța că aspectele religioase, educaționale și sociologice avute în atenție vor avea rolul de a determina amplificarea și diversificarea relațiilor de colaborare între instituțiile de educație cu profil confesional și instituțiile statului, cu scopul de a încuraja și a sprijini identitatea cultural-religioasă a fiecărei comunități creștine. Finalitatea acestui demers poate avea ca rezultat o mai atentă

asumare a realităților umane și sociale din perspectivă moral-religioasă, dar mai ales asumarea responsabilității de a predica Evanghelia veșnică. Imagini de la acest eveniment se pot vedea pe www.facebook.com/institut.adventist.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 580/7 aprilie 2012

■ BISERICA MONDIALĂ

„Misiunea în marile orașe” – preocupare de căpătâi a Comitetului Executiv al Conferinței Generale ...

În deschiderea Ședinței de Primăvară – una dintre cele două întâlniri anuale ale Comitetului Executiv – liderii au făcut planuri pentru reînnoirea eforturilor de a-L mărturisi pe Hristos într-o metropolă din fiecare dintre cele 13 diviziuni mondiale. Unele diviziuni au indicat mai multe orașe.

În Moscova și în Kiev, biserica va susține peste 30 de evenimente simultane de împărtășire a Cuvântului lui Dumnezeu, fiecare eveniment fiind precedat de eforturi de pregătire a unor grupe mici constituite din cei ce doresc să se alăture bisericii. Se vor „planta” biserici în Buenos Aires, Argentina, și în Lagos, Nigeria. Absolvenți ai Hiroshima Adventist Academy se vor alătura eforturilor din Tokyo, Japonia.

Proiectul va demara anul viitor în New York, la programul de pregătire de patru săptămâni participând câte un reprezentant din fiecare diviziune.

„Nu e doar un eveniment, este planul vast al lui Dumnezeu de a ajunge în marile orașe”, a spus președintele Bisericii Adventiste, Ted N. C. Wilson.

Liderii prezenți la sediul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Silver Spring, Maryland, le-au amintit delegaților la Ședința de Primăvară de schimbările demografice care au loc în toată lumea, fapt ce a condus la votarea planului anul trecut. „Pentru prima dată în istorie, mai mult de 50% din populația lumii trăiește în orașe”, a spus Mark Finley, asistent al președintelui. „Zilnic, aproximativ 70 000 de oameni se mută din zonele rurale în orașe.”

Multe diviziuni acordă prioritate proiectului și alocă pentru acesta un fond unic. Liderii din America de Sud

au alocat un fond de câteva milioane de dolari pentru Buenos Aires.

„Prioritățile noastre trebuie să fie reflectate în bugetul nostru”, a spus Erton Köhler, președintele Diviziunii America de Sud. „Plantăm semințe și îi pregătim pe oamenii noștri pentru ceva de proporții.”

Preluare din *Info Adventist*, nr. 582/20 aprilie 2012

Credincioșii din China au fost vizitați de liderii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și alți conducători ai bisericii au fost într-o vizită oficială de 10 zile în China, dorind o întărire a legăturii dintre

familia adventistă și cei aproximativ 400 000 de adventiști din această țară.

„Am vizitat membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care sunt minunați, credincioși, dinamici și curajoși”, a scris fratele Wilson într-un e-mail pe care l-a trimis pe 4 aprilie

editorilor publicației *Adventist Review*. „Am văzut biserici frumoase, am ascultat coruri minunate și am văzut tineri entuziaști în biserici.”

Una dintre localitățile din itinerar a fost Wenzhou, situată în sudul Chinei. Orașul are 9 milioane de locuitori, dintre care 1 milion sunt creștini. Datorită densității atât de mari de creștini, uneori este numit „Ierusalimul din China”. În acest oraș și în împrejurimi trăiesc 40 000 de păzitori ai Sabatului

care așteaptă a doua venire a lui Isus. Ei reprezintă aproximativ 10% din totalul membrilor Bisericii Adventiste din China și sunt cel de-al doilea grup creștin din regiune.

China are mai mult de 1,3 miliarde de locuitori, iar comunitatea creștină este în creștere. Deseori, adventiștii se închină în aceleași clădiri cu alte confesiuni protestante. Totuși adventiștii chinezi păzesc Sabatul și îmbrățișează aceleași convingeri biblice fundamentale ca și membrii din toată lumea.

„Este emoționant să vezi cum dragostea lui Dumnezeu ne unește ca o familie mondială și cum Duhul Sfânt lucrează chiar dacă în această țară nu există o structură formală a bisericii sau asistență din exterior”, a spus G. T. Ng, vicepreședinte al Conferinței Generale.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 581/13 aprilie 2012

Ce s-ar întâmpla dacă fiecare membru ar da zecimea cu credincioșie?

Ce fonduri ar avea Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru misiune în fiecare an dacă membrii din toată lumea ar înapoia zecimea cu credincioșie? Aproximativ 14 miliarde de dolari, după ultimele estimări.

În prezent, se colectează 2 miliarde de dolari pe an, potrivit Indexului Zecimii Globale (Global Tithing Index, GTI), un raport ce conține datele pe 2010 cu privire la zecimea pe cap de locuitor în diferite țări.

Ediția din acest an a GTI a introdus un nou indice, numit Potențialul Zecimii Totale, care arată zecimea ce ar trebui să fie primită dintr-o anumită

țară dacă toți credincioșii ar oferi 10% din venit. Potențialul Zecimii Totale pentru 2010 a fost de aproximativ 14,1 miliarde de dolari. În același an, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a strâns din zecime aproximativ 1,9 miliarde.

GTI este un instrument care dorește să uniformizeze câmpul atunci când este comparată credincioșia în oferirea zecimii în țări diferite din punct de vedere economic. El calculează zecimea pe cap de locuitor, comparând PIB-ul țării cu zecimea oferită în țara respectivă împărțită la numărul de membri din registrele bisericii. GTI evaluează 104

țări și folosește informații provenite din raportul statistic pe anul 2010 al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și din World Factbook al agenției CIA. România a coborât, în 2010, pe locul 29 de pe locul 19, în 2009.

Eritreea și Elveția au fost pe primele locuri, urmate de Austria, Danemarca și Franța.

GTI indică și creșterea credincioșiei în oferirea zecimii a membrilor din țări precum Brazilia, în care, în 2010, s-a înregistrat aproximativ jumătate din creșterea zecimii la nivel mondial.

Preluare din *Info Adventist*, nr. 580/7 aprilie 2012

■ ANUNȚURI

Întâlnire pentru cei singuri

În perioada 29-30 iunie, la Institutul Teologic Adventist de la Cernica, va avea loc întâlnirea anuală organizată de Asociația „Rebeca”. Pentru cei care nu știu, Asociația „Rebeca” are ca activitate slujirea membrilor adventiști care sunt singuri (necăsătoriți, divorțați sau văduvi).

Scopul acestei întâlniri este de a le oferi celor singuri un cadru deosebit pentru părtășie, rugăciune, cântec și cunoaștere. În această ocazie se pot lega prietenii frumoase, care pot duce și la eventuale căsătorii.

Organizatori: Lect. univ. dr. Daniel Duță și Ciprian Piciorang

Invitat: Romică Sîrbu, director al Departamentului Viața de Familie, Uniunea de Conferințe

Cost cazare: 35 RON/zi

Telefon: 0762 807 396.

E-mail: ciprian_piciorang@yahoo.com

Ciprian Piciorang, Asociația „Rebeca”

2012

STUDENT valdenz

misiune prin literatură și lucrare medicală

DR. T. SEVERIN
6 iul. - 26 iul.

CLUJ NAPOCA
13 iul. - 2 aug.

ORADEA
20 iul. - 9 aug.

CONSTANȚA
3 aug. - 23 aug.

GALAȚI
10 aug. - 31 aug.

BUCUREȘTI
27 iul. - 12 aug.
17 aug. - 2 sept.

VINO CU NOI! detalii pe www.studentvaldenz.ro

Număr limitat de participanți: 100 locuri - Ultima zi de înscriere: 17 iunie 2012

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNA IUNIE 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
1-2 iunie	Convenția secretarilor Sola Scriptura	Lăpușna	Eduard Cristea , director, Departamentul Lucrarea Personală, Conferința Transilvania de Sud
1-3 iunie	Convenția Școlii liderilor de tineret	Sovata	Szasz-Cserei Geza , director, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Sud
2 iunie	Sabat în natură pentru companioni	Crivățu, jud. Prahova	Gabi Iarca , director asistent, Departamentul Tineret, Conferința Muntenia
2 iunie	Festival de coruri – limba română	Vișeu de Jos	Emanuel Ban , director, Departamentul Tineret, Conferința Transilvania de Nord
8-9 iunie	Vizită	București	Ted N. C. Wilson , președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
10 iunie	Camporee pentru adolescenți și tineri	Arad	Narcis Ardelean , director, Departamentul Tineret, Conferința Banat
10-17 iunie	Școala evangheliștilor laici	Stupini	Gary Swanson , director asistent, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Conferința Generală
15-17 iunie	Convenția „Misiunea femeii”	Craiova	Denise Hochstrasser , director, Departamentul Misiunea Femeii, Diviziunea Euro-Africa
23 iunie	Hirotonire pastori	Dumbrăveni, jud. Suceava	Administratori de la Uniune și Conferința Moldova
25-28 iunie	Tabără exploratori	Vulcana, jud. Dâmbovița	Dan Fulger , coordonator local
28-30 iunie	Camporee națională pentru companioni	Jud. Harghita	Daniel Chirileanu , director, Departamentul Tineret, Uniunea de Conferințe
29-30 iunie	Întâlnire Asociația „Rebeca”	Cernica	Daniel Duță , coordonator, Asociația „Rebeca” Ciprian Piciorang , responsabil programe, Asociația „Rebeca”
29 iunie-1 iulie	Convenția „Misiunea Femeii”, Banat	Săvârșin, jud. Arad	Elvira Stinghe , director, Departamentul Misiunea Femeii, Conferința Banat

*Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice în timp.

■ LA ODIHNĂ

Fekete Pista

În dimineața zilei de 23 februarie 2012, s-a simțit rău și, în drum spre spital, și-a pierdut cunoștința. După trei săptămâni de teamă și de speranță, pe 14 martie, s-a stins din viață fratele nostru drag Fekete Pista. Această zi a însemnat tristețe pentru gabori și pentru comunitatea adventistă din Crăciunești.

Fekete Pista s-a născut pe 3 noiembrie 1951 la Crăciunești. A fost botezat

în 1975 de pastorul Kovács György în biserica B din Târgu Mureș. A fost membru al acestei biserici până la înființarea comunității din Acățari, Mureș, fiind printre fondatorii acestei biserici. După 10 ani, a ajutat la organizarea bisericii din Crăciunești și a slujit ca prezbiter în ambele comunități. A ținut seminare biblice în limbile română, maghiară și romani. Datorită lucrării lui, mulți L-au cunoscut pe Dumnezeu și s-au alăturat bisericii.

De multe ori a avut parte de batjocură, pe care a suferit-o cu răbdare. Timp de mai multe decenii a trăit ca

vegetarian, ceea ce, între gabori, nu este un lucru neînsemnat. Având o viață de peregrin, a locuit în multe localități ale țării, unde a lucrat și a dat mărturie despre credința lui. A fost cunoscut de mulți în Târgu Mureș, Cluj-Napoca, Constanța, Vâlcea, Buzău, Alexandria, Țigănești, Florești, Iași.

Lipsa lui este simțită în familie, în biserica locală și în comunitatea adventistă. Așteptăm ziua când, în dimineața învierii, îl vom revedea și îl vom întâmpina cu bucurie.

Gyéresi József, pastor pensionar,
Târgu Mureș

Școala de Sabat – o poartă spre oameni

Multe persoane care nu fac parte din biserică ar fi dispuse să participe la Școala de Sabat dacă nu ar trebui să treacă prin acele momente în care nu se simt confortabil sau în care sunt puse în situații jenante. O Școală de Sabat în care participanții să se simtă bine ar trebui să fie coordonată în așa fel, încât să îi atragă, nu să-i îndepărteze pe căutătorii sinceri ai adevărului.

Ospitalitatea

În general, oamenii care participă la Școala de Sabat, fie accidental, fie însoțind un prieten sau revenind după mai mult timp de absență, vor să nu fie ignorați, dar nici cocoloșiți sau scoși în evidență.

Oaspeții ar trebui să fie salutați cu un zâmbet prietenesc și eventual cu o întrebare de genul: „Sunteți familiarizat cu programul acesta?” Abordarea nu este indiscretă, ci chiar ar putea fi un ajutor pentru ca oaspetele să beneficieze de un tur de orientare.

Gazda va răspunde apoi întrebărilor și îl va conduce pe oaspete, arătându-i sălile destinate programului pentru copii și adulți. Dacă este cazul, gazda îl va invita pe oaspete la o anumită grupă. Va alege o grupă care este deschisă să primească vizitatori. Familia-gazdă va sta la biserică alături de oaspete, îl va însoți la masa de

părtășie organizată în comunitate sau îl va invita acasă la masă.

Acomodarea

Într-o grupă de Școală de Sabat deschisă să primească vizitatori, cea mai bună aranjare a scaunelor este în cerc. Cel care va coordona grupa va fi prezent mai devreme, astfel încât oaspeții veniți înainte de începerea propriu-zisă să nu fie singuri. Cel mai adesea, vizitatorii se simt confortabil într-o grupă cu o atmosferă caldă, prietenoasă, sociabilă, dar care, în același timp, nu este una indiscretă sau presantă.

După primele prezentări sumare făcute în cadrul grupei, se poate începe cu o întrebare care să spargă gheața. Se va alege o întrebare al cărei răspuns să fie unul ușor, fapt ce va permite o relaxare a participanților. Atunci când se trece mai departe, la momentele în care participanților li se cere să citească ceva, să răspundă sau să se roage în grup, instructorul ar trebui să menționeze de la bun început câteva aspecte care l-ar ajuta pe oaspete fie să se implice, fie să se abțină într-un mod care să nu-l pună într-o situație jenantă. Spre exemplu, ar putea rosti o frază precum: „Dacă cineva nu dorește să citească, nu e nicio problemă. Vă rugăm să priviți la vecin și vom înțelege, iar următorul va prelua lectura mai departe.”

Abordare inteligentă

Grupele deschise să primească vizitatori trebuie să conștientizeze că oaspeții ar putea să nu știe unde se află un anumit text biblic sau o relatare din Scriptură. Ar fi ideal să aveți un exemplar al studiului biblic și o Biblie pe care să le deschideți și să le oferiți.

În urechile oaspeților vor suna ca o limbă străină expresii din jargonul adventist, ca „adevăr”, „Spiritul Profetic”, „Ellen White”, „conferință”, „colportaj” sau „lecțiune”. Dacă oaspeții nu au un bagaj de informații sau de experiențe religioase, pentru ei, cel mai accesibil limbaj va fi cel din

mass-media, din lumea de zi cu zi, de pe stradă. Concepte ca „îndreptățire”, „sfințire”, „naștere din nou”, „ispășire”, „Sanctuar” și multe altele trebuie să fie explicate într-un limbaj familiar oaspeților.

Mulți căutători ai adevărului care ajung ca vizitatori la grupa de Școală de Sabat se consideră oameni spirituali. Cel mai probabil, au cunoscut o mare varietate de învățături spirituale. Instructorilor le revine răspunderea de a face punți de legătură între cultura religioasă a oaspeților și conceptele Scripturii. Sunt anumite valori comune majorității credințelor și filosofiilor. Unele dintre acestea ar fi: 1) bunăvoință față de aproapele; 2) recunoașterea valorii tuturor oamenilor; 3) dragoste, bunătate, înțelegere, compasiune; 4) cauze umanitare; 5) acceptarea tuturor, indiferent de rasă, de culoare a pielii sau de înfățișare.

Religie trăită

Societatea modernă nu este atât de mult influențată de citarea unor texte biblice, cât de oameni care manifestă o pace, o dragoste, o bucurie, o îndelungă răbdare, o bunătate, o smerenie, o înfrânare și o credință autentice. În general, vizitatorii nu se opun textelor biblice, atunci când acestea sunt folosite ca inspirație pentru a-i ajuta să ajungă la un astfel de stil de viață. Din acest motiv, discuțiile din cadrul grupei ar trebui să se concentreze pe un studiu al Scripturii care să abordeze chestiuni legate de viața de zi cu zi.

Instructorul ar trebui să evite să-i scoată în evidență pe unii dintre participanți, cerându-le pe nume să răspundă anumitor întrebări. Vizitatorii ar putea fi speriați de o astfel de practică, în ciuda faptului că instructorul e sigur că ceilalți membri ai grupei ar răspunde fără probleme apelului. Instructorii nu ar trebui să pară oameni autoritari, aspri sau bigoți. Însă nu ar trebui să facă nici compromisuri în ce privește adevărul, ci să-l prezinte cu bunătate, compasiune, înțelegere și bunăvoință.

Ar fi ideal dacă s-ar putea face un set de reguli încă de la începutul dezbaterii, reguli care să fie repetate de fiecare dată când un oaspete nou se alătură grupei. Ca exemplu de astfel de reguli, instructorul ar putea spune: „Am dori să avem o discuție deschisă și fiecare să se simtă liber să participe. Primim întrebările sincere, oricât de neimportante ar părea. Vom apela la Biblie pentru a găsi răspunsurile finale.”

Dacă un oaspete exprimă o opinie ce vine în contradicție cu o doctrină sănătoasă, instructorul ar putea aduce în discuție un text care să

clarifice lucrurile și, în timp ce cântăresc împreună cuvintele acestui text, ar putea spune modul în care înțelege el acest text, fără a se angaja în discuții și argumentații contradictorii. Instructorul ar trebui să îi ajute pe membri să participe la discuții abținându-se de la argumentări, dezbateri contradictorii sau comentarii incisive, care i-ar putea ofensa pe musafiri.

Cum atrageți vizitatorii interesați?

Cercetările arată că oamenii care nu vin la biserică ar putea fi adesea interesați de programe care să-i ajute să-și îmbunătățească relațiile cu ceilalți, să aibă o viață de familie mai bună, să scape de un viciu sau să dobândească abilități noi.

În anumite biserici, ora de studiu alocată Școlii de Sabat a fost prezentată în materiale publicitare și coordonată ca un „seminar de profeție biblică”. Programul a fost deschis spre societate și a avut rezultate pozitive.

Concluzii

Grupele de Școală de Sabat care manifestă deschidere către vizitatorii din afara bisericii vor demonstra înțelegere și sensibilitate față de lucrurile care au importanță pentru oaspeți. Atât liderii, cât și membrii obișnuiți vor fi atenți la contextul în care aceștia își duc viața, la lucrurile care le fac plăcere și la cele pe care le resping. Se vor strădui să folosească un limbaj pe înțelesul tuturor și vor fi gata să prezinte soluțiile Bibliei la problemele de zi cu zi. ■

Acest material a fost redactat de Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Intri pe ușă sau ...?

Cu ce ai completa punctele de mai sus? Când intri într-o clădire, îți place să intri pe ușă. De ce să intri într-un imobil pe altundeva decât pe ușă? Ți-ai invita prietenul cel mai bun să intre într-o încăpere pe altundeva decât pe ușă? Vă încurajez să răspundem împreună la aceste întrebări. Sper ca aceste rânduri să ne ajute să aflăm răspunsul.

Singuri într-o lume plină

Biblia ne relatează anumite minuni pe care Mântuitorul le-a făcut pentru oameni. Cu siguranță că El a făcut mult mai multe decât cele prezentate pe paginile Scripturii. Cred că cele pe care le citim astăzi au fost scrise pentru dezvoltarea noastră spirituală, pentru transmiterea anumitor învățături.

Marcu descrie o minune pe care i-a povestit-o Petru. Găsim acest miracol în Marcu 2:1-14 (vă invit să citiți întregul pasaj și apoi să lecturați articolul).

Sunt trei elemente care descriu reacțiile participanților: au rămas uimiți, slăveau pe Dumnezeu și declarau că „niciodată n-a[u] văzut așa ceva”. M-am întrebat de ce au avut astfel de atitudini. Era prima minune a lui Isus? Nu! Primul vindecat din Capernaum? Nu! Atunci, de unde această reacție complexă? Ce a fost special la această minune? Recitind acest pasaj biblic, am descoperit ceva uimitor, ce m-a pus serios pe gânduri (sper să vă pună și pe dumneavoastră).

Un bărbat cu dizabilități are patru prieteni. Poate nu vi se pare nimic spectaculos, dar permiteți-mi să vă întreb: Câți prieteni cu

dizabilități aveți? M-am întrebat și eu. Mi-am dat seama că ... nu am. Am putea găsi deja prima lecție din acest pasaj. De obicei, astfel de persoane nu prea au prieteni. E dureros!

Singurătatea este boala secolului. Da, poate fi doar una dintre definițiile cu care ne-am obișnuit să venim în contact, exprimări ce prezintă realitatea din viața noastră, însă, mai mult ca sigur, este una reală. Cei care nu o simt tind să-i acuze pe cei care se plâng de ea că singuri și-au atras-o, prin propriile alegeri. La urma urmei, cine se poate simți singur alături de șapte miliarde de ființe asemenea lui? Cine se poate simți singur când metropola, capitala, orașul sau strada devin neîncăpătoare cu fiecare zi ce trece? Poate acuza cineva, pe drept, că din cauza atitudinii greșite a semenilor săi îl copleșește sentimentul de singurătate? Oare nu este suficientă o simplă deschidere a calculatorului, a internetului, nu este suficientă inițierea unui apel telefonic video sau clasic pentru a evada din presupusa singurătate și a te transpune, instantaneu, în tumultul și zarva mulțimii, în mijlocul aplauzelor, al uralelor sau al strigătelor de încurajare venite din partea prietenilor?

Prietenii! Poate că, fără acest ultim concept, tot paragraful de mai sus ar fi avut o singură concluzie: E imposibil să fii singur în 2012! Dar, când ești lipsit de prieteni, toate celelalte lucruri enumerate, care aveau rolul de a susține interacțiunea umană (telefon, internet, televizor etc.), nu-și împlinesc rostul, persoana în cauză transformându-se, puțin câte puțin, într-un pustnic, singurătatea devenind singura natură a acelei persoane.

Prietenii care rămân

În acele timpuri, o astfel de persoană nu beneficia de asistență socială, de pensie de handicap, de însoțitor. Nu avea prea multe drepturi. Pe lângă statutul social precar, puneți alături și impactul spiritual-religios al vremii și veți avea imaginea de ansamblu! Nu putea merge

la sinagogă, iar la Templu era văzut ca un păcătos pedepsit de Dumnezeu pentru păcatele sale. În *Hristos, Lumina lumii*, citim că „boala lui era urmarea unei vieți de păcat și suferințele lui erau și mai amare din cauza remuşcărilor. (...) Omul paralizat era cu totul lipsit de ajutor și, văzând că nu mai este speranță să-i vină de undeva scăpare, căzuse în disperare” (p. 267, în orig.).

Ce șanse mai avea acest om să meargă mai departe? Însă el avea ceva de preț. Avea patru prieteni. M-a surprins că un om ca el avea patru prieteni. Era cu adevărat bogat. Prietenii lui i-au spus că și alți oameni păcătoși și deznădăjduiți ca el au fost vindecați. „Prietenii, care i-au spus lucrurile acestea, i-au dat curaj să creadă că și el ar putea fi vindecat dacă ar fi dus la Isus” (*ibidem*).

În Biblie sunt niște anonimi, dar pentru el sunt prietenii lui. De ce i-au rămas prieteni sau de ce îi sunt prieteni nu știu. Atunci când aud că Isus este în Capernaum, își dau seama că este șansa lor de a-și duce prietenul la El. „Cu lacrimi în ochi, i-a rugat pe prietenii lui să-l ducă pe pat la Isus, lucru pe care ei l-au făcut cu mare plăcere” (*ibidem*).

Îl așază pe o targă și o pornesc spre casa unde era Isus. Câte planuri, câte scenarii, câte speranțe! Oare despre ce vorbeau pe drum? Ce spuneau cei care îi vedeau? Care era mărturia lor despre Isus? Aș spune un singur cuvânt ca răspuns: EVANGHELIZARE.

Ajung, observă și iau decizia. Înainte de a intra în casă și de a-și duce prietenul la Isus, încearcă să obțină bunăvoința celor de afară. Stupoare! Cei care au venit la Isus, cei care-L ascultă, nu-i lasă să intre. Nimic nu-i convinge. Rugăminți, starea bolnavului, nimic! Ce putem spune despre acei oameni fără inimă? Nu-i așa că începem să-i judecăm? Să nu-i lăși să intre la Isus!

Nu știu dacă ați trecut printr-o astfel de experiență. E groaznic să fii alungat de lângă Isus. Nu știu cum aș fi reacționat eu dacă aș fi fost în locul bolnavului, nu știu ce aș fi făcut dacă aș fi fost unul dintre cei patru. Poate în fața unui astfel de răspuns aș fi dat înapoi. Nu știu. Ce-ai fi făcut? Cum reacționezi când nu ești lăsat să intri? Cum te simți când ți se spune că nu e loc pentru tine în casă? Cumplit, nu-i așa?

„Cei care îl duceau pe omul paralizat au încercat de nenumărate ori să-și facă drum prin mulțime, dar în zadar. Bolnavul privea în jur într-o grozavă disperare. Când ajutorul de atâta vreme căutat era atât de aproape, cum putea să renunțe la speranța sa?” (p. 268, în orig.).

Insistență pentru cel pierdut

Au însă o idee genială. Fără să se lase descurajați, merg în spatele casei și se urcă pe acoperiș. Desfac, sparg și ... își ating obiectivul.

Care era obiectivul lor? Să-și aducă prietenul în fața lui Isus. Atât! Mai departe era treaba Lui. Urmarea o știm. Ce generează reacția mulțimii? V-ați gândit că e posibil să fi fost prietenia dintre ei? Depășesc orice refuz, orice vorbă rea, nu se lasă descurajați.

Trebuie să fii curajos ca să faci așa ceva. Am putea spune că sunt niște eroi. Cât de mult și-au iubit prietenul ca să facă așa ceva! O istorie extraordinară!

Cred că aceasta este și misiunea noastră, a fiecăruia. Dacă ne dorim ca cei de lângă noi să rămână uimiți, să-L slăvească pe Dumnezeu și să zică: „Niciodată n-am văzut așa ceva”, atunci trebuie să facem tot ce putem și să ne aducem prietenii în fața lui Isus. Mai departe, Domnul va purta de grijă.

Cum ar fi dacă cei care ne cunosc ar spune: „Ce prieteni sunt adventiștii!” sau: „Vreau și eu să am un prieten adventist”? Ar fi ceva deosebit.

Eu cred că așa ceva este posibil. Avem nevoie de o reformă și o redeșteptare personală. E momentul să ne întrebăm ce fel de prieten sunt eu pentru cel de lângă mine.

Nu știu ce trebuie să facem fiecare pentru a ne aduce prietenii la Isus, dar știu că Școala de Sabat poate fi locul unde să-ți aduci prietenul. De ce? Pentru că acolo există prietenie, părtășie, studiu și misiune. Pentru că Dumnezeu așteaptă ca fiecare grupă a Școlii de Sabat să devină mijlocul prin care oamenii să-L cunoască. Să ne rugăm, și Duhul Sfânt ne va inspira ce să facem.

Nu e nevoie să stricăm un acoperiș ca să ne aducem prietenul la Isus, dacă ușa este deschisă. Dar, dacă nu se poate pe ușă, Dumnezeu ne va lumina și ne va arăta pe unde ne putem conduce prietenul la El.

Avem nevoie să dăm la o parte bariere, prejudecăți, pentru a-i lăsa pe cei ce au nevoie de Dumnezeu să intre. E timpul ca fiecare să se întrebe ce poate schimba în propria atitudine pentru ca cei de lângă noi să-L vadă mai bine pe Isus.

Mântuitorul a spus: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13).

Sunt un astfel de prieten? Ești un astfel de prieten? ■

Ciprian Iorgulescu este directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Uniunii de Conferințe.

Recomandări cu privire la îmbrăcăminte și bijuterii

– Extras din *Manualul bisericii*, București, Editura Viață și Sănătate, 2010, p. 185 –

Ca adventiști de ziua a șaptea, am fost chemați să ieșim din lume. Religia noastră trebuie să aibă o influență modelatoare asupra tuturor activităților pe care le desfășurăm. Obiceiurile noastre de viață trebuie să izvorască din principii, nu din exemplul lumii. Obiceiurile și moda se pot schimba, dar principiile unui comportament corect rămân întotdeauna aceleași. Îmbrăcăminte este un factor important în caracterul creștin. Încă de la începutul istoriei noastre, Ellen G. White a scris că scopul îmbrăcămintei creștinului este acela de a „proteja poporul lui Dumnezeu de influența degradantă a lumii, dar și de a promova sănătatea fizică și morală” (*Mărturii*, vol. 4, p. 634, în orig.). Cu adevărat un scop comprehensiv. Nu este nicio virtute în a te îmbrăca diferit de ceilalți doar pentru a fi diferit, dar, acolo unde principiile moralității și ale rafinamentului prevalează, creștinul conștiincios va fi fidel principiilor, nu obiceiurilor lumii.

Creștinii ar trebui să evite etalarea ostentativă și împodobirea excesivă, capriciile și moda extravagantă. Pe cât posibil, hainele noastre trebuie să fie „de o calitate bună, în culori care să ni se potrivească și adecvate pentru slujire. Ar trebui să fie alese mai degrabă pentru durabilitate decât pentru etalare.” Hainele trebuie să se caracterizeze prin „modestie, frumusețe și farmec” și trebuie să fie „de o simplitate naturală” (*Solii pentru tineret*, p. 351, 352, în orig.). Acest stil ar trebui să fie conservator și în acord cu cel al timpului.

Adoptarea capriciilor și a extremelor în îmbrăcăminte, atât de către bărbați, cât și de către femei, indică o slăbiciune în ce privește lucrurile importante. În ciuda modului înțelept în care se pot îmbrăca unii oameni, există întotdeauna extreme în modă care încalcă modestia și au o legătură directă cu prevalența imoralității. Mulți care urmează orbește tendințele modei au parte

în mod inconștient de aceste efecte, iar rezultatele sunt dezastruoase.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să se găsească întotdeauna printre conservatori în ce privește îmbrăcăminte și să nu îngăduie ca „subiectul îmbrăcămintei să [le] umple mintea” (*Evanghelizare*, p. 273, în orig.). Ei nu vor fi primii care să adopte noile stiluri de îmbrăcăminte, dar nici ultimii care să renunțe la ele.

„A ne îmbrăca simplu, abținându-ne de la purtarea bijuteriilor și a podoabelor de orice fel, înseamnă a fi consecvenți credinței noastre” (*Mărturii*, vol. 3, p. 366, în orig.). Biblia învață în mod clar că purtarea de bijuterii este contrară voinței lui Dumnezeu: „Nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe”, spune apostolul Pavel (1 Timotei 2:9). Purtarea de bijuterii atrage atenția, ceea ce nu se potrivește cu tăgăduirea de sine a creștinului.

În unele țări și culturi, purtarea verighetelor este considerată un imperativ, pentru că în mintea oamenilor a devenit un criteriu al virtuții și, de aceea, nu este considerată o podoabă. În astfel de circumstanțe, nu condamnăm această practică.

Să nu uităm că nu „podoaba de afară” exprimă adevăratul caracter creștin, ci „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3,4).

Trebuie să urmărim puritatea și acel comportament care să-L reflecte pe Hristos, după cum căutăm să-L fim mereu pe plac și să-L reprezentăm corect pe El, Domnul nostru. Prin exemplu, învățători și autoritate, părinții creștini ar trebui să-și determine fiii și fiicele să se îmbrace cu modestie, câștigând astfel respectul și încrederea celor pe care îi cunosc. Să ne considerăm bine îmbrăcați numai atunci când sunt împlinite cerințele modestiei, printr-o îmbrăcăminte conservatoare, de bun-gust. ■

Comunitatea Reșița

Oamenii lui Dumnezeu din această zonă au înființat comunitatea Reșița în anul 1956, iar astăzi aici sunt 85 de membri. Istoria acestei comunități este strâns legată de pastorul Rusu Gheorghe, care a slujit mai multe decenii pe aceste meleaguri.

Începutul a fost greu pentru că, din cauza sistematizării orașului, imobilele în care a funcționat comunitatea au fost demolate de patru ori în 13 ani. În anul 1980 s-a cumpărat actuala proprietate, aceasta suferind diferite modificări de-a lungul anilor. În trecut Reșița fiind un renumit oraș industrial, populația a crescut foarte mult. Biserica de aici a depășit 100 de membri în perioada postdecembristă. Din cauza prăbușirii industriei, zeci de membri fie au plecat în locurile natale, fie au trecut granițele țării.

În Conferința Banat se știe că Reșița excelează astăzi prin lucrarea cu copiii și adolescenții. Pentru comunitatea de aici, copiii nu sunt biserica de mâine, ci cea de azi. Ei se implică în diferite activități prin care se dezvoltă armonios, slujesc și se pregătesc pentru cer.

Începând cu toamna anului 2011, comunitatea a început să „guste” proiectul *Grupele de acțiune ale Școlii de Sabat*. De atunci, grupele s-au înmulțit, numărul participanților a crescut, iar mai bine de jumătate dintre acestea se întâlnesc în fiecare săptămână pentru studiu, misiune și părtășie. Așteptăm roadele acestui proiect.

În prezent, durerea cea mai mare a comunității este faptul că avem doar 1 adventist la aproximativ 800 de locuitori, iar clădirea bisericii este nerepresentativă, se află pe o stradă necirculată și este greu accesibilă. La începutul anului 2011, s-a deschis în oraș o librărie Sola Scriptura și am descoperit în acest mod că suntem foarte puțin cunoscuți în oraș. Avem speranța că, prin harul lui Dumnezeu, Evanghelia va fi vestită sufletelor de aici. Rugați-vă pentru ca adventiștii de aici să se lase conduși de Dumnezeu la fiecare pas! ■

Natanael Jigău, pastor

Liberia

Republica Liberia este cea mai veche republică africană. Țara a fost înființată în 1821 de negrii eliberați din America, de unde și numele de Liberia – țara celor liberi. Este așezată în vestul Africii, pe coasta Oceanului Atlantic, între Sierra Leone, Guyana și Côte d'Ivoire. Cunoscută multă vreme ca o țară liniștită, construită după model american, Liberia a fost măcinată de două războaie civile în anii 1989-1997 și 1999-2003. Numai în cel din urmă se estimează că au murit peste 250 000 de oameni. În urma războaielor, țara a ajuns o ruină.

Liberia se întinde pe o suprafață de 111 369 km² și are o populație estimată, pentru acest an, la 4 milioane de locuitori. Liberia este una dintre țările cu cea mai tânără populație a lumii. Vârsta medie este de 18 ani, iar procentul de alfabetizare nu depășește 60%. Rata de creștere a populației este estimată la peste 2 600%.

În 1889, revistele adventiste din America scriau de fratele Gasto din Liberia, care promise adevărul și voia să se întoarcă în țara natală ca misionar, ceea ce a și făcut. Totuși primul misionar oficial avea să fie trimis de biserică

40 de ani mai târziu. Pe 30 aprilie 1930, au fost botezați primii patru convertiți, unul dintre ei, Willie Helbig, devenind primul pastor adventist liberian. Lucrarea a început să se dezvolte constant în mai multe zone ale țării până la izbucnirea războiului civil, când jumătate din populația țării s-a mutat în taberele de refugiați. Totuși, în ciuda condițiilor de război, 11 biserici au fost organizate în Liberia și în țările din jur.

La ultimul raport statistic oficial, în Liberia erau aproape 26 000 de membri, organizați în 50 de biserici și 53 de grupe, și 8 pastori hirotoniți. De asemenea, în Monrovia, capitala țării, există și un spital adventist. Pe lângă cele câteva școli primare organizate de biserică, anul acesta s-a pus, oficial, piatra de temelie pentru construirea unei universități adventiste. Programele de sănătate, campaniile misionare, ajutorul oferit de ADRA Internațional, precum și emisiunile de radio și televiziune sunt mijloace prin care vestea bună aduce cerul mai aproape de acești oameni. ■

Adrian Neagu

Congresul European de Misiune

În perioada 30 august – 2 septembrie 2012, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Diviziunii Euro-Africa organizează Congresul European de Misiune. Evenimentul va avea loc în localitatea Bobbio Pellice, Italia. Pentru alte detalii și informații cu privire la acest eveniment, scrieți pe adresa de e-mail: scoaladesabat@adventist.ro sau sunați la numărul de telefon: 0744 39 67 38.

Interviul de mai jos i-a fost acordat directorului Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală din Portugalia, Julio Santos, de către Paolo Benini, directorul Departamentului Adventist Mission din cadrul Diviziunii Euro-Africa.

Întrebare: *Frate Paolo Benini, puteți să ne faceți o prezentare generală a acestui Congres European pentru Misiune?*

Răspuns: Aș dori să numesc acest congres „ospățul misionar”, pentru că, la această întâlnire, am dori să celebrăm modul în care Domnul lucrează astăzi pentru Împărăția Lui și cât de mare este privilegiul de a face parte din planurile Sale.

Va fi un ospăț al fraților și al surorilor din toată Europa, care se vor reuni în zona cea mai încărcată de credință și de luptă pentru Evanghelie: văile valdenzilor din Piemont.

Ei își vor împărtăși experiențele ca martori ai mântuirii prin Hristos și lucrarea lor pentru biserică, pentru ceilalți și pentru mediu. Vor fi diferite întâlniri: sesiuni plenare, ateliere, standuri, diferite activități.

Va fi o întâlnire interlingvistică, interetnică, interculturală, cu participarea oamenilor care, prin prezența lor, au îmbogățit bisericile și experiențele noastre. Din Portugalia până în Austria, din România până în Spania, din Franța până în Bulgaria, din Cehia și Slovacia până în Elveția, Germania și Italia.

Bobbio Pellice, Italia

Î. Care sunt scopurile principale ale acestei reuniuni?

R. Când ne-am gândit la această întâlnire, am avut în minte unele scopuri, dar, când am făcut planificarea, ne-au mai venit în minte și altele:

1. Crearea unor ocazii de împărtășire și de comparare a experiențelor din misiunea de vestire a lui Hristos în Europa noastră secularizată.
2. Crearea posibilității de a reflecta la modalitățile de proclamare a Evangheliei în contextul continentului nostru.

3. Prezentarea viziunii unei implicări active și de succes ca ucenici ai lui Isus Hristos într-o societate care tinde din ce în ce mai mult să arunce în desuetudine credința și valorile Bibliei.
4. Prezentarea de idei și instrumente pentru vestirea Evangheliei și împlinirea nevoilor oamenilor contemporani.

Î.: *Ce se așteaptă din partea fiecărei uniuni?*

R.: Cred că vom avea o ocazie minunată de a lucra împreună, de a cunoaște frați și surori din multe țări ale Europei. Este, poate, unul dintre primele evenimente în care membri ai bisericii de limbi, culturi și fonduri sociale diferite se vor reuni pentru a celebra slujirea și credința.

În fiecare uniune există experiențe și evenimente ale credinței în domeniul mărturisirii și al slujirii. Am solicitat un raport de la fiecare uniune și deja le adunăm. Povestiri și mărturii care au loc în mica noastră realitate. Vor fi prezentate istorii ale unor oameni care s-au apropiat de biserică prin mărturisirea făcută de frați care trăiesc o viață activă de isprăvnicie.

Va fi o ocazie de a reflecta asupra metodelor prin care Domnul dorește să ducem Evanghelia prietenilor noștri, oamenilor din orașul nostru. Va fi o ocazie de a ne apropia unii de alții, într-un continent cu multe limbi și care este adesea atât de divizat și de îndărătnic din această cauză.

Î.: *Câți vorbitori vor exista și care este programul?*

R.: Planul este ca aceasta să fie o întâlnire în care să nu existe vorbitori din rândul specialiștilor, ci din rândul oamenilor care sunt implicați ca protagoniști. Și aceasta atât la întâlnirile plenare, cât și în grupurile de lucru. Protagonistii nu sunt marii evangheliști, ci toți acei „ucenici-membri” care alcătuiesc bisericile noastre și care Îl slujesc pe Domnul cu pasiune, bucurie și loialitate.

Vor fi și predici ținute de pastori cu un rol reprezentativ în biserica noastră: pastorul Bruno Vertallier, președintele Diviziunii Euro-Africa, pastorul Gary Krause, directorul Adventist Mission la nivel mondial, și pastorul Ted Wilson, președintele Conferinței Generale. ■

Știați că ...

... metodiștii au folosit pentru prima dată expresia „Școala de Sabat”?

... primele lecții de Școală de Sabat au fost scrise în 1852 de James White?

... primele 19 lecții au apărut în revista *Youth's Instructor*?

... prima Școală de Sabat a fost organizată în 1853 în localitatea Rochester, New York, de către James White?

... primul pionier adventist care a creat structura organizată a Școlii de Sabat a fost G. H. Bell?

... prima secțiune a Școlii de Sabat copii a apărut în 1878 și s-a numit „The Bird's Nest” (Cuibul păsării)?

... vasul *Pitcairn* a fost construit în întregime prin finanțare din darurile Școlii de Sabat și a dus mesajul Evangheliei în Mările Sudului în anii 1890?

... Faptele apostolilor este cartea biblică cea mai studiată la Școala de Sabat?

Smochin cu frunze și rod

„Ca închinători ai adevăratului și viului Dumnezeu, trebuie să aducem roade în conformitate cu lumina și privilegiile de care ne bucurăm.” (*Mărturii*, vol. 5, p. 250, în orig.)

Nu o dată în Evangheliile Mântuitorul ne atrage atenția asupra smochinului fără roade. Într-una dintre situații, El Însuși este flămând, însă nu-și poate potoli foamea pentru că nu găsește roade în smochin (Matei 21:18,19; Marcu 11:12-14,20,21). O altă referire la acest subiect se găsește în pilda smochinului neroditor (Luca 13:6-9). Finalul dramatic din primul caz este amânat condiționat în cel de-al doilea, prezența roadelor fiind punctul nevralgic.

Analogia cu viața noastră, ca biserică, este din nefericire suficient de evidentă: existăm, funcționăm – realitate argumentată prin activitățile desfășurate și resursele consumate. Însă numeric suntem tot mai puțini, iar, ca vârstă, tot mai bătrâni. Dacă, la nivel mondial, biserica întinerește și crește, estimându-se un număr de 50 de milioane de adventiști în 2025 (deși ne așteptăm să vină Domnul până la acea dată), atunci ne întrebăm cum va arăta Uniunea Română peste 13 ani, în cazul în care tendința actuală continuă.

Ceva s-a întâmplat cu efervescența de altădată a misiunii înflăcărare de iminența revenirii. Pentru înaintașii adventiști de pe meleagurile noastre, fervoarea adventistă nu era un slogan, ci reprezenta un profil inconfundabil conturat, uneori perceput ca fiind provocator, în special prin escatologia predicată. Astăzi ne-am domolit, iar statisticile ne anunță că nu mai suntem primii la studiul Bibliei, rugăciune sau misiune. Oare creșterea cunoștințelor teologice ne-a determinat să ne încolonăm „políticos” într-un curent evanghelic fără vână escatologică? Sau este vorba de înclinația conspirativă a naturii firești de a cocheta, mai mult sau mai puțin fătîș, cu întrebarea blestemată: „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3:4)?

Dacă pe drept susținem că „despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni”, oare trebuie să mai adăugăm: „Stăpânul meu zăbovește să vină”? Dacă biserica este și invizibilă, oare să nu mai conteze aspectul ei vizibil? Dacă nu știm care sămânță va rodi, putem rămâne neafecți când niciun spic nu rodește o sută sau șazeci sau

treizeci? Bisericele sau districtele peste care trec anii fără niciun botez pot continua să-și trăiască în liniște credința doar pentru că parabola spune: „Mai lasă-l și anul acesta”?

„Faptul că Hristos a blestemat pomul pe care propria Sa putere îl crease stă ca o avertizare pentru toate bisericile și pentru toți creștinii. Nimeni nu poate trăi Legea lui Dumnezeu fără a-i servi pe alții” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 584, în orig.). Deoarece biserica există pentru „ne-biserică”, iar noi continuăm să ne vărsăm preponderent potențialul în interior, nu trebuie să ne așteptăm că se va întâmpla o minune și nu vom ajunge un azil de bătrâni. Iubiții și venerabilii noștri bătrâni sunt cu atât mai minunați, cu cât sunt înconjurați de cât mai mulți nepoți și strănepoți.

Un smochin binecuvântat

„Ah, doar frunziș!” este mai mult decât o frumoasă doină de jale. Smochinul Bisericii Adventiste din România crește într-una dintre cele mai binecuvântate grădini ale Domnului. Pionierii vizionari și curajoși ne-au lăsat moștenire o biserică învățată să crească viguros, în ciuda circumstanțelor. Prezentul ne stă la dispoziție cu un potențial misionar nemăintălnit în istoria noastră. Uniunea Română este cunoscută ca loc al misiunii atât la Diviziune, cât și la Conferința Generală; suntem vizitați și apreciați.

Frunzele nu sunt un semn rău. Miracolul fiecărei frunze dă mărturie despre Creatorul nostru plin de înțelepciune și de iubire. Uzina din interiorul fiecărei frunze este capabilă să furnizeze oxigen în schimbul bioxidului de carbon, asigurând în același timp hrana necesară transformării florilor în roade îmbelșugate. Frunzele sunt esențiale în procesul fotosintezei misiunii noastre și arată bine, însă doar atunci când sunt însoțite de roade. Parabola este clară: nu prezența frunzelor atrage blestemul, ci lipsa roadelor. Nu concentrarea asupra interiorului bisericii este necazul, ci lipsa de concentrare asupra exteriorului ei.

Oricât de argumentată ar fi explicația noastră, oricât de multe ar fi instruirile și întrunirile noastre, oricât de sofisticate și de elaborate ar fi teoriile noastre despre „creșterea negativă”, nu putem trece peste foamea Mântuitorului după roadele noastre. Și nici peste blestemul smochinului nu putem trece, în cazul că ele lipsesc și anul acesta: „Pomul neroditor primește ploaie, lumina soarelui și grija grădinarului. Își trage seva din sol. (...) Tot astfel, darurile lui Dumnezeu, revărsate asupra ta, nu oferă nicio binecuvântare lumii. Tu îi păgubești pe ceilalți de privilegiile care, dacă nu le-ai păstra doar pentru tine, ar putea fi ale lor” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 217, în orig.).

Ne aflăm deja în 2012, mai suntem lăsați și anul acesta, iar Maestrul divin ne reamintește: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod și rodul vostru să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 15:16). Putem cere orice, însă nimic nu ne poate împiedica să cerem și roade, pentru că știm că „un grăunte a dat o sută, altul șaiszeci și altul treizeci” (Matei 13:8). E mult mai onest și mai frumos să vorbim despre „creștere pozitivă”, care este pur și simplu creștere. Anul acesta! Acum!

„Când, prin rugăciune arzătoare și perseverență, sunt umpluți cu Duhul Sfânt și pornesc încărcăți cu povara salvării sufletelor, având inimile pline de zelul de a duce mai departe biruințele crucii, ei [slujitorii lui Hristos] vor vedea rodul eforturilor lor. (...) Multe suflete se vor întoarce de la întuneric la lumină și multe biserici vor fi întemeiate” (*Faptele apostolilor*, p. 278, în orig.).

Încă un an, dar până când?

Acum, când Domnul și Mântuitorul nostru mai caută roade în smochinul credinței noastre, harul încă nu s-a încheiat. Vom folosi acest timp împrumutat? În cartea *Evanghelizare*, cuvântul profetic este foarte tranșant cu privire la rodire: „Domnul le va da tact, îndemănare și pricepere celor pe care îi cheamă în lucrarea pastorală. Dacă, după ce a trudit douăsprezece luni în lucrarea de evanghelizare, o persoană nu are de prezentat niciun rod ca urmare a eforturilor sale, dacă oamenii pentru care a lucrat nu au niciun beneficiu, dacă nu a înălțat stindardul în locuri noi și dacă niciun suflet nu s-a convertit în urma lucrării sale, acea persoană trebuie să-și smerească inima înaintea Domnului și să încerce să afle dacă nu cumva și-a greșit chemarea. Conferința ar trebui să le plătească salarii numai celor

care aduc roade prin lucrarea lor. Lucrătorul care recunoaște că eficiența sa este în Dumnezeu, care are o concepție adevărată despre valoarea sufletelor și a cărui inimă este plină de iubirea lui Isus va aduce roade” (*Evanghelizare*, p. 686, în orig.).

Rodire prin iubire pentru suflete

În țara Bibliei, smochinul este un pom valoros. El rodește timp de zece luni, în fiecare an. La fel este biserica, adică noi, martorii harului și ai puterii Evangheliei. „Cu o asemenea armată de lucrători pe care tinerii noștri, pregătiți cum se cuvine, ar putea-o forma, cât de repede ar putea fi dusă întregii lumi solia despre un Mântuitor răstignit, înviat și care va reveni în curând! Cât de repede ar putea veni sfârșitul – sfârșitul suferinței, al durerii și al păcatului!” (*Educație*, p. 271, în orig.). „În ochii lui Dumnezeu nu este nimic mai de preț decât slujitorii Săi care merg în locurile pustii ale pământului pentru a semăna sămânța adevărului, așteptând cu nerăbdare secerișul. Numai Hristos poate cântări grija cu care slujitorii Săi îi caută pe cei pierduți. El le dă din Spiritul Său și, prin eforturile lor, suflete sunt determinate să se întoarcă de la păcat la neprihănire” (*Faptele apostolilor*, p. 369, în orig.).

Pentru ca florile spiritualității noastre să prindă rod, iubirea pentru suflete este ceva ce nu poate lipsi. Dacă Îl iubim pe Mântuitorul nostru, vom iubi și sufletele pentru care Și-a dat El viața. „Dragostea față de sufletele pentru care a murit Hristos ne va duce la un spirit de renunțare la sine și la dispoziția de a face orice sacrificiu pentru a colabora cu Hristos la salvarea sufletelor. Lucrarea slujitorilor aleși ai lui Dumnezeu, dacă este făcută în El, va fi plină de rod” (*Mărturii*, vol. 2, p. 549, în orig.). „Dragostea față de sufletele pentru care Domnul nostru a făcut acest mare sacrificiu trebuie să-i stimuleze pe copiii Săi să depună eforturi pline de lepădare de sine pentru mântuirea lor. Când acest spirit îi animă pe pastori și pe membri, eforturile lor vor fi roditoare, pentru că puterea lui Dumnezeu se va vedea asupra lor prin influența plină de har a Duhului Său cel Sfânt” (*Signs of the Times*, 2 septembrie 1886).

Îți mulțumim, Doamne, că mijlocești pentru noi și anul acesta! Ajută-ne să purtăm printre frunzele credinței noastre și roadele misiunii pe care ne-ai dat-o! Prin rodul nostru, vrem să-Ți potolim foamea divină după salvarea oamenilor printre care trăim. Toarnă peste noi Duhul Tău, reînviorează-ne și vino cât mai curând! Amin! ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Înviorați prin Cuvântul Său

– Comitetul de bilanț al Uniunii de Conferințe (9 aprilie 2012) –

Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe este forul reprezentativ al întregii Biserici Adventiste din România pe perioada celor cinci ani de mandat. Acesta se întrunește în mod obișnuit de două ori pe an pentru a evalua și pentru a planifica activitatea Bisericii Adventiste de pe teritoriul României. În data de 9 aprilie 2012 a avut loc comitetul de bilanț, care a evaluat evenimentele și acțiunile desfășurate în anul 2011. Mai jos vă prezentăm cele mai importante aspecte ale acestei întâlniri.

Chemați la înviorare prin Cuvânt

Comitetul de bilanț se desfășoară întotdeauna într-o notă de consacrare spirituală. Anul acesta, lucrările au avut loc sub îndemnul revigorării spirituale prin intermediul studiului Sfintei Scripturi. Marile redeșteptări religioase s-au construit întotdeauna în jurul studierii Bibliei. Din punct de vedere istoric, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și-a întemeiat existența pe Biblie. „Înviorați prin Cuvântul Său” este o nouă inițiativă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, inițiativă coordonată de Comitetul pentru Înviorare și Reformă, care are ca obiectiv consolidarea experienței spirituale a membrilor.

Această nouă inițiativă are ca scop să-i integreze într-un program de studiere zilnică a Bibliei pe acei membri care nu au încă un astfel de obicei temeinic. Membrii bisericii au fost încurajați să citească sau să asculte în fiecare zi

un capitol din Biblie, începând cu 17 aprilie 2012, prima zi a Ședinței de Primăvară a Comitetului Executiv al Conferinței Generale.

Inițiativa a demarat cu fratele Ted Wilson, președintele bisericii mondiale, citind, împreună cu președinții de diviziune, Geneza 1. Programul se va încheia cu Apocalipsa 22, capitol care va fi citit în cadrul Sesiunii Conferinței Generale din 2015, din San Antonio, Texas. De-a lungul celor 1 171 de zile care vor trece de la Ședința de Primăvară din 2012 până la începerea Sesiunii Conferinței Generale pe 2 iulie 2015, participanții vor parcurge cele 1 189 de capitole ale Bibliei.

„Am încredințarea că această călătorie prin Biblie ne va aduce mai aproape de Isus. În timp ce citim și medităm asupra Cuvântului lui Dumnezeu, vom avea o experiență înnoită cu Mântuitorul, a cărui revenire o așteptăm cu dor” (Ted Wilson, președintele Conferinței Generale).

Biserica în cifre

În cadrul comitetului de bilanț, fratele Ioan Câmpian-Tătar, secretarul Uniunii de Conferințe, a prezentat datele statistice referitoare la numărul de membri adventiști. Din acest punct de vedere, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România număra la sfârșitul anului trecut 67 033¹ de membri, cu 571 mai puțin decât în anul 2010. În tabelul de mai jos, se poate observa dinamica numărului de membri în anul 2011 în dreptul fiecărei conferințe.

Conferință	Biserici	Grupe	Total membri la început de an	INTRĂRI			IEȘIRI			Ajustări +/-	Total membri la sfârșit de an
				Botez	Vot	Transfer	Transfer	Deces	Excludere		
Banat	114	40	6 901	153	14	180	187	118	68	-47	6 828
Moldova	236	39	12 757	303	16	109	215	161	97	+21	12 733
Muntenia	259	70	18 909	468	30	234	361	303	178		18 799
Oltenia	209	46	11 755	263	6	179	216	241	93	-19	11 634
Trans. Nord	124	32	7 844	144	29	128	164	157	71		7 753
Trans. Sud	149	38	9 438	217	7	209	270	224	91		9 286
TOTAL	1 091	265	67 604	1 548	102	1 039	1 413	1 204	598	-45	67 033

În comparație cu anul 2002, observăm că, în 10 ani, numărul membrilor adventiști din România a scăzut cu 5 312 persoane, de la 72 345 la 67 033². A mai fost menționat și faptul că, din numărul total de membri, 1,9% (1 269) sunt tineri sub 20 de ani, iar 39,6% (26 342) sunt membri care au peste 65 de ani.

Pe parcursul anului 2011, au intrat în apa botezului și în rândurile bisericii 1 548 de persoane, la care se adaugă cele 102 intrate prin vot. În același timp, au părăsit biserica prin excludere 598 de persoane, iar totalul persoanelor decedate se ridică la 1 204.

Realitatea cifrelor nu ne încântă, ci dimpotrivă ne determină să ne întrebăm: Care ar putea fi adevărata cauză a continuării acestui traseu descendent al botezurilor și al numărului de membri de la an la an? Se pot invoca diferite motive, factori interni și externi, dar nu credem că putem să ne mulțumim cu aceste explicații.

În urma unui amplu studiu desfășurat în SUA în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, prof. Joseph Kidder menționa în cartea *The Big Four: Secrets to a Thriving Church Family* următoarele:

- două treimi din numărul total de membri nu au invitat pe nimeni la biserică și nu au interes pentru misiune;

- în privința devoțiunii zilnice, 21% se roagă o dată pe săptămână, 42% studiază Biblia și studiile biblice o dată pe săptămână și 57% nu citește Scriptura Profetică;

- în doar 28% dintre familii se desfășoară zilnic altarul familial.

Studiul nu a fost efectuat în biserica din țara noastră, dar credem că nu suntem departe

de această realitate, iar în cazul în care relația cu Dumnezeu este neglijată și pasiunea de a-L mărturisi scade, toate eforturile evanghelice sunt zadarnice. Sunt atât de multe provocările pe care biserica le întâmpină în ultimul timp, încât căutăm metode și programe de a merge mai departe, dar cea mai mare nevoie poate fi împlinită doar dintr-o singură sursă: Domnul Isus Hristos.

Despre daruri și dărnicie

Fratele Eduard Călugăru, trezorierul Uniunii de Conferințe, a afirmat, cu această ocazie, că putem privi în urmă la anul 2011 cu bucurie și recunoștință față de Dumnezeu. El ne-a ajutat din punct de vedere financiar să nu ducem lipsă. Deși suntem în criză, au fost suficiente fonduri pentru proiectele desfășurate anul trecut.

Credincioșia și dărnicia membrilor noștri s-au văzut din nou. În ciuda faptului că veniturile lor au scăzut, zecimile și darurile au fost date cu mulțumire. În tabelul următor este prezentată situația intrărilor la zecimi în anul 2011, în comparație cu anul 2010.

Creșterea absolută a zecimilor în anul 2011, față de anul 2010, pe total Uniune este de 1 456 707 lei, iar în procente este de 2,61% (în anul 2010 s-a înregistrat o creștere de -1,07% față de anul 2009). Ținând cont de rata medie a inflației, care a fost de 3,14% (cea mai scăzută în ultimii 20 de ani), zecimea medie actualizată a crescut cu -0,61% în anul 2011 față de 2010 (în anul 2010 am avut o creștere cu -8,94 % față de anul 2009).

Zecimea medie pe membru în Uniunea de Conferințe a crescut și a fost de 855 lei/an, sau

	curs 2011				curs 2010		rata inflației	
	4,2379				4,2099		3,14%	
	2011		2010		2011 / 2010			
Conferință	ZECIME		medie an		ZECIME		creștere	
	RON	EUR	RON	EUR	RON	EUR	%	% actualizată
Banat	5 548 405	1 309 235	813	192	5 436 869	1 291 448	102,05%	98,85%
Moldova	10 891 411	2 570 002	855	202	10 821 639	2 570 522	100,64%	97,48%
Muntenia	18 375 451	4 335 980	977	231	17 696 046	4 203 436	103,84%	100,58%
Oltenia	8 476 101	2 000 071	729	172	8 739 291	2 075 890	96,99%	93,94%
Trans. Nord	5 520 137	1 302 564	712	168	5 109 333	1 213 647	108,04%	104,65%
Trans. Sud	8 517 447	2 009 827	917	216	8 069 067	1 916 689	105,56%	102,24%
TOTAL	57 328 952	13 527 679	855	202	55 872 245	13 271 632	102,61%	99,39%

71 lei/lună, și reflectă credincioșia membrilor față de bunul Dumnezeu (în anul 2010 a fost de 826 lei/an, sau 69 lei/lună, iar în 2009 de 835 lei/an, sau 70 lei/lună).

Darul Școlii de Sabat a crescut cu 3,95%, ajungând la suma de 2 676 991 de lei. Media pe membru pe Sabat la darul Școlii de Sabat este de 0,75 lei (în 2010, media pe membru pe Sabat a fost de 0,73 lei).

Darul de mulțumire s-a ridicat la suma de 905 377 de lei, adică 13,50 lei de membru pe an.

Darul pentru bugetul bisericii locale, în care se regăsesc sumele oferite pentru construcția caselor de rugăciune, întreținerea acestora, evanghelizare, ajutorarea celor săraci și diverse alte proiecte desfășurate la acest nivel, s-a ridicat la suma de 13 012 707 lei, în creștere cu 2,06% față de anul precedent.

La sfârșitul anului 2011, aveam 83 de case de rugăciune în construcție, iar numărul celor inaugurate se ridică la 15 în întreaga țară. Pentru anul 2012, se preconizează demararea a 20 de proiecte noi de construcție și finalizarea a 26 dintre cele începute anterior.

Știm că „orice ni se dă bun” nu este rodul întâmplării sau al normalității, ci este darul lui Dumnezeu. Putem spune cu certitudine că în anul 2011 am fost binecuvântați cu darurile Sale bune.

Activități și evenimente

La comitetul de bilanț din 9 aprilie, fiecare departament și-a prezentat evaluarea pentru anul 2011.

Astfel, sunt atestate proiecte de misiune externă în care sunt implicați misionari români în Africa (Namibia și Malawi), în Oceania (Vanuatu), în America de Sud (Peru), precum și în Europa (Serbia și Ucraina).

Pe plan educațional, anul 2011 a dat ocazia să se audă primul sunet de clopoțel în două grădinițe, Macea și „Ștefan Demetrescu” – București, iar școala „Mihai Ionescu” din București a deschis prima clasă de nivel liceal, având profilul științele naturii. Tot la Departamentul Educație notăm și faptul că Olimpiada de Religie a implicat 2 800 de participanți, cu 800 mai mulți decât în 2010.

Școala de Sabat a raportat un număr de 39 909 participanți, care studiază în 3 913 grupe, ajutați de 5 228 de instructori. De asemenea, Institutul Sola Scriptura înregistra, la sfârșitul anului 2011, un număr de 7 371 de cursanți, dintre care 2 759 la cursurile de Biblie. Mai menționăm că în întreaga țară sunt deschise 37 de librării (cu

11 mai mult decât în 2010). De asemenea, 1 000 de voluntari lucrează în penitenciare pentru persoanele private de libertate.

La capitolul „Publicații”, notăm că au fost tipărite 40 de noi titluri și retipărite alte 47 de titluri. La acest moment, Editura Viață și Sănătate are 961 de titluri de carte și 6 reviste disponibile fie în limba română, fie în limba maghiară.

În 2011 au activat un număr de 186 de colportori (cu 17 mai puțin decât în 2010).

Concluzii

Acolo unde consacrarea bisericii s-a unit cu aprobarea divină, observăm că rezultatele nu au întârziat să apară.

Dacă, pe linie financiară sau educațională, se vede o oarecare stabilitate și chiar o ușoară creștere, este foarte evident cum, de la an la an, scade tonusul misionar al bisericii. Acest lucru este vizibil în faptul că numărul de membri este în descreștere, la fel și numărul de botezuri, numărul colportorilor este mai mic și, de asemenea, scade numărul voluntarilor implicați în diverse ramuri ale activității misionare.

Biserica și responsabili din toate ramurile slujirii au datoria de a evalua și de a lua măsurile care se impun pentru schimbarea acestei situații. Însă este obligația noastră, ca unii care vom răspunde personal, să ne facem propria evaluare.

Astfel, este înțelept să se întrebe fiecare: Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă cu mine, pastor sau laic? În ciuda programelor diverse care au loc și în care poate sunt implicat, este bine să mă întreb: De ce oare îmi scade dorința de a lucra personal pentru vecinul meu? De ce nu mai am reflexul misionar de altădată? De ce nu mai trăiesc intens apartenența la această mișcare profetică? Sau de ce nu mă mai rog cu credință pentru vindecarea unei surori bolnave din comunitate? Sau, poate, de ce m-am plictisit să Îl aștept și doar mă prefac? Poate pentru un salariu? Sau, poate, pentru că așa m-am născut?

Răspunsul la această întrebare despre așteptare este posibil să fie soluția la toate întrebările și la toate frustrările noastre, ca indivizi și ca biserică. ■

Redacția

¹ Acest număr nu include copiii și simpatizanții care participă și activează regulat în cadrul bisericii.

² De menționat este și faptul că, în aceeași perioadă (2002-2011), populația României a scăzut cu 2,6 milioane de locuitori, conform rezultatelor provizorii de la recensământul din 2011.

Lucrarea pastorală

„A fi pastor înseamnă cu mult mai mult decât doar a predica.” (Ellen White)

neficiența campaniilor de evanghelizare, starea de somnolență a bisericilor, relațiile tensionate dintre membri sau dintre pastor și biserică, laodiceanismul caracterizat de indiferență față de lucrurile spirituale – toate acestea sunt probleme actuale cu care se confruntă atât pastorii, cât și bisericile. Ele sunt vizate de compilația *Lucrarea pastorală* (*Pastoral Ministry*), o carte mult așteptată în România, realizată de Asociația Pastorală din cadrul Conferinței Generale și purtând girul Consiliului de Administrație al Patrimoniului „Ellen G. White”.

Titlul în sine rezumă structura cărții. Termenul tradus prin „lucrare” (engl. *ministry*) implică mai mult decât lucrarea de evanghelizare. Este vorba de slujire, de ajutorare, de grijă. Astfel, rolul pastorului se conturează într-o varietate de fațete. Pastorul este cel care face lucrare, dar și cel care are grijă de cei pe care i-a câștigat, cel care îi ajută și care le slujește membrilor bisericilor sale. Neglijarea sau accentuarea excesivă a unuia dintre aspecte atrage după sine eșecul. Însă citatele alese subliniază ideea că pastorul nu trebuie să aducă la îndeplinire toate acestea singur, ci trebuie să-i învețe, să-i instruiască pe membri astfel încât aceștia să-i fie ajutoare active. Eforturile și interesul pastorului nu trebuie să fie completate de dezinteres din partea membrilor.

Al doilea cuvânt din titlu însumează calitatea esențială a unui pastor – aceea de păstor. De fapt, așa se și termină cartea. Ultimul capitol prezintă pastorul în rol de subpăstor, al cărui model trebuie să fie Păstorul Suprem – Isus. Pastorii trebuie să învețe de la păstorul cel bun cum să se poarte cu oile rătăcite, nu muștrându-le, nu abandonându-le, ci căutându-le cu iubire. Pentru pastor, membrii sunt „turma” lui; el trebuie să-i conducă, să-i păzească, să-i hrănească, să-i îngrijească, să-i iubească.

Realizatorii prezentului volum au căutat să surprindă toate aspectele pe care le implică

activitatea de pastor. În cele peste 350 de pagini sunt prezentate cele mai elocvente citate care tratează subiecte precum pregătirea academică și spirituală a pastorului, caracterul său, relațiile din familia sa, problemele de etică atât în ce privește relațiile cu alți colegi pastori, cât și cu persoane de sex opus, precum și diversele aspecte ale lucrării unui pastor (evangelizarea, predicarea, consilierea, disciplinarea membrilor, vizitarea, lucrarea pentru foștii membri etc.).

Nu lipsesc însă și secțiuni și subcapitole de interes pentru orice membru. Aici se includ de la aspecte organizatorice ce țin de comunitatea locală, cum ar fi modul în care trebuie organizate și conduse comitetele, până la sfaturi pentru bisericile și grupele care sunt private de prezența săptămânală a unui pastor. Interesante mai ales prin prisma studiilor biblice din acest trimestru sunt și indicațiile despre cum trebuie să îi abordăm pe oameni.

Dar poate că lucrul cel mai important cu care rămân după parcurgerea acestei cărți atât pastorii, cât și membrii este o imagine de ansamblu echilibrată cu privire la rolul și responsabilitățile fiecărei părți. Pastorul va avea în această carte un instrument potrivit după care să-și măsoare eforturile, iar membrii vor avea o oglindă în care să-și judece așteptările pe care le au de la pastor și să-și dea seama de așteptările pe care le are Dumnezeu de la ei. ■

Cristinel Sava este redactor la Editura Viață și Sănătate.

Matandani – numele unei chemări

– Proiect de misiune externă al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România –

„Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?”

— Băieți, predicile au totuși rezultate! spuse profesorul pe un ton schimbat, după ce, preț de câteva minute, discutaserăm opusul.

De fapt, ideea importanței predicării nu era decât punerea corectă în balanță a ideii precedente că esența lucrării unui om al lui

Dumnezeu *hotărât* să schimbe oamenii din jurul lui este aceea de a răspunde nevoilor practice ale lor. Deși, la sfârșitul discuției din clasă, mi-era clar faptul că cele două lucrări nu pot fi separate (predicarea și slujirea nevoilor oamenilor), în discuțiile personale cu Dumnezeu încă Îl mai întrebam: *În care dintre cele două să mă implic mai mult, care va fi lucrarea în care voi sluji în viitor?* De multe ori, îmi reluam dialogul cu Dumnezeu ca să-I înțeleg voia.

Aceasta era o frământare din pruncie. La 11 ani, am început să-L cunosc pe Dumnezeu din Cuvânt. La o evanghelizare, predicatorul mi l-a prezentat ca pe Tatăl nostru care ne-a creat, care nu ne-a abandonat și care are un plan de salvare pentru toți și un plan practic pentru viața fiecăruia. Decesul tatălui meu, cu aproape un an în urmă, crease un context potrivit pentru mesaj. Atunci m-am întrebat: *Ce plan ar putea să aibă El pentru mine?* Și Dumnezeu mi-a răspuns.

Până la 15 ani, când m-am botezat, El S-a îngrijit de hrana de zi cu zi când acasă se gătea cu porc sau deloc. Când, în Sabat, mă strecuram pe nevăzute pentru a ajunge la biserică, El era cu mine la întoarcere, astfel încât să nu mă aleg decât cu o ceartă de la mama. Totuși, într-o sâmbătă seara, am găsit-o pe mama foarte supărată. Cearta a fost mai aspră ca de obicei. Ca să se asigure că nu voi mai pleca sâmbăta la biserică,

mi-a pus pe foc Biblia, cartea de imnuri și alte câteva cărți. Dar n-a făcut decât să-mi întărească hotărârea. Grija Lui a continuat în anii de liceu și de facultate, prin susținere financiară și spirituală. În timp, am înțeles că planul Lui era ca El să îmi poarte de grijă.

„Să faceți cum am făcut Eu”

De la o vârstă fragedă, mi-am dorit să lucrez în domeniul științelor exacte. Deși m-am pregătit să intru la liceu la profilul de matematică, am ajuns la cel de teologie. Nu înțelegeam direcția. Spre sfârșitul liceului eram confuz cu privire la alegerea facultății. Natura practică din mine mă îndemna spre domenii ca medicina. Însă, din relația cu Dumnezeu, eram îndemnat să mă dedic lucrării de predicare. Într-un an, promisem ca făgăduință textul din Psalmii 2:8: „Cere-Mi, și îți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire!” Doream să-L servesc pe Dumnezeu și să lucrez pentru oameni, însă nu să predic.

Frământându-mă, m-am trezit la sfârșitul clasei a XII-a nepregătit pentru a susține examen de admitere la o facultate anume. Atunci Dumnezeu a făcut două minuni. A trimis doi oameni care să-mi spună clar unde trebuie să mă înscriu și m-a trecut la un examen de admitere pentru care nu eram pregătit. Nu știam care va fi planul Lui pentru mine în viață, dar am înțeles că trebuia să fac Facultatea de Teologie.

Spre sfârșitul facultății, am ajuns la concluzia din copilărie: trebuie să fac ceva practic pentru oameni. Era de fapt voia lui Dumnezeu pe care mi-o făcuse cunoscută încă de când L-am întrebat prima dată. Acum o vedeam clar: „Lucrarea practică va avea mult mai mare efect decât simpla predicare.”¹ Bineînțeles că Ellen White încearcă să arate că predicarea trebuie însoțită de lucrare practică, nicidecum că aceasta din urmă trebuie să înlocuiască predicarea.

¹ Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 417, în orig.

Matandani – „boală lungă, moarte sigură”

În acest context, am primit chemarea din partea bisericii de a merge într-un proiect la o școală adventistă, Matandani, din Malawi, Africa. Împlinirea chemării s-a realizat după un an de pastorație în Conferința Moldova, districtul Adjud. Pe 21 noiembrie 2011, am plecat spre Malawi împreună cu soția. Proiectul este gândit pentru mai mulți ani. Pe lângă responsabilitățile pastorale, provocarea este să facem „ceva practic” la o școală care e în *situația de a fi desființată*.

Campusul Matandani a fost înființat în 1908, al doilea campus adventist înființat în Malawi, după Malamulo, în 1902. Până în 1977, școala a fost condusă de misionari din America, Canada și Marea Britanie. În timpul conducerii lor, dezvoltarea școlii s-a realizat pe trei direcții: folosirea resurselor naturale (crearea unui sistem de pompare a apei din râu, construirea unei minihidrocentrale, cultivarea terenului etc.), adăugarea de noi clădiri și creșterea în domeniul educațional (deschiderea școlii de meserii, în 1947, și dezvoltarea acesteia, deschiderea bibliotecii etc.). Apogeul dezvoltării a fost atins în anii 1950-1960.

După 1977, școala a intrat în declin, închiderea școlii de meserii în 1989 fiind semnul cel mai important al decăderii. Din 1989 până după 2000, școala a supraviețuit cu greu, pierzând studenți și influență. Astăzi, școala este pusă la probă. De ce s-a ajuns în această situație? Yonah Matemba, în teza sa de masterat², dă vina pe faptul că școala a fost condusă de personal lipsit de abilități manageriale, dar și pe lipsa susținerii financiare din exterior, ca în perioada în care a fost condusă de misionari.

Matandani – renașterea cere un preț

Campusul se întinde pe o suprafață de 105 hectare și deține o fermă de 60 de hectare. Pădurea acoperă aproximativ 40% din suprafață. Există însă suficient teren pentru cultivarea legumelor, plantarea de pomi fructiferi și creșterea animalelor. Construcțiile vorbesc despre munca misionarilor, dar și despre nevoia prezentă de intervenție (24 de case, școală cu clasele I-VIII, liceu, bibliotecă, ateliere pentru școala de meserii, cămine, biserică și dispensar). Tractorașul este stricat, hidrocentrala – de ase-

menea, sistemul de pompare al apei din râu este prea vechi să mai facă față, din trei pompe pentru apă potabilă mai funcționează doar una, iar pe o parte din terenul fermei se cultivă porumb, pentru supraviețuire.

Pentru rezolvarea situației și pentru o dezvoltare armonioasă și completă, am făcut planuri de reabilitare. Refacerea campusului (construcție și reparație, electricitate) și găsirea unor modalități de folosire a resurselor pentru autosustenabilitate sunt prioritare cronologic, dar nu și ca importanță, calitatea educațională fiind scopul suprem. Un semn important al învierii școlii va fi deschiderea școlii de meserii. O mare parte dintre proiectele de dezvoltare și de refacere au ca termen de finalizare anul în curs. Realizarea lor depinde însă de *credință*, donații și muncă voluntară.

Lucrarea e începută. Membrii bisericii pioniere din Pretoria, Africa de Sud, au donat banii necesari pentru cumpărarea și instalarea pompelor de apă și pentru țevile sistemului de irigare a grădinii. Avem promisiunea Fundației Maranatha International că vor fi construite patru săli de clasă. Plantarea legumelor și a altor culturi este în desfășurare. Calendarul proiectelor a început în luna februarie, activitățile intensificându-se din lună în lună. ■

Ionuț Croitoru este misionar în Malawi împreună cu soția sa, Loredana. Adresa de e-mail la care poate fi contactat este: icroitoru1985@gmail.com.

Pentru a revedea începuturile misiunii românești în Malawi, vă invităm să citiți și articolul „În inima Africii”, de Violeta Pițurlea, din Curierul Adventist, februarie 2011.

Ionuț Croitoru

² Yonah Matemba, *Matandani – the Second Adventist Mission in Malawi*, Zomba, Malawi, Kachere Series, 2000.

Capernaum – satul lui Isus

„A venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali ..., cetate din Galileea, și acolo învăța pe oameni în ziua Sabatului.” (Matei 4:13; Luca 4:31)

Capernaum și Marea Galileei

Sinagoga și biserica domină ruinele anticului Capernum.

Casa lui Petru

Biserica romano-catolică construită peste casa lui Petru

Capernaum este una dintre cele mai îndrăgite localități din Evanghelii. Este socotită cetatea-reședință a Domnului Hristos în timpul lucrării din Galileea. Deoarece și-a ales majoritatea ucenicilor din această parte, dintre pescari, vameși și oameni din alte categorii sociale, El a rămas mai mult aici. Se pare că a făcut din casa lui Petru casa Lui, unde revenea de la sinagogă sau din alte călătorii.

Așezarea geografică

Capernaumul este așezat pe malul nordic al lacului, cam la mijlocul distanței dintre colțul de est și cel de vest. La câțiva kilometri spre est, Iordanul intră în Lacul Galileei, iar aici se afla și granița dintre Galileea, teritoriul tetrarhului Antipa, și Gaulanitis, teritoriul tetrarhului Filip, Capernaumul fiind astfel o localitate de graniță.

Sunt dovezi atât arheologice (urmele unei băi romane), cât și documentare că în Capernaum se afla o mică garnizoană militară romană. Satul era atât de sărac, încât nu a reușit să-și construiască singur sinagoga, lucrare realizată de sutașul roman din apropiere (Luca 7:5). Această sinagogă a fost reconstruită în secolul al IV-lea pe aceeași temelie din pietre albe de calcar și renovată astăzi. Se pare că era una dintre cele mai mari sinagogi galileene.

Capernaumul se afla pe drumul principal, Via Maris, având astfel o importanță oarecare aici, la marginea provinciei. Aici au conviețuit iudei și creștini, relațiile dintre ei fiind destul de tensionate, după relatările rabinilor. Apogeul tensiunilor a fost atins în 614 d.Hr., când iudeii, susți-

nuți de perși, au demolat biserica octogonală, apoi, în 629 d.Hr., creștinii, victorioși cu ajutorul împăratului Heraclius, au demolat sinagoga evreilor. După aceste incidente și venirea arabilor, în 636 d.Hr., Capernaumul își pierde din importanță, decade, iar, începând cu secolul al XI-lea, începe să se stingă.

Revenirea la lumină

A fost identificat de vestitul călător-explorator american Edward Robinson în 1838. Locul a fost cumpărat de franciscani și au început să se facă explorări arheologice încă din 1866, explorări conduse de Charles Wilson. În 1906, arheologii germani Heinrich Kohl și Carl Watzinger au început să facă săpături sistematice și au restaurat sinagoga. Cercetările și restaurările au continuat aproape tot timpul.

Printre monumentele cele mai importante ale sitului, amintim sinagoga și biserica. Ambele se află față în față, la o distanță de aproximativ 30 de metri, despărțite de un cartier de case din bazalt, numit *insula*. Putem să vedem, să ne imaginăm și să înțelegem mult mai corect relatările Evangheliei când avem în fața noastră străzile și casele pe unde a trecut și a trăit Isus și oamenii din timpul Său. Într-una dintre aceste case, în timp ce Isus predica, oamenii au înlăturat o parte din acoperiș și au coborât pe acolo un paralizic. Acum ne putem imagina mai corect cum s-a întâmplat. Oamenii se îmbulzeau pe aceste străzi mici pentru a ajunge la Isus.

De departe, sinagoga este clădirea cea mai monumentală (20,4 x 18,65 m), la care se adaugă o curte anexă, lată de 11,5 m. Are trei nave interioare, despărțite de două rânduri de coloane corintice. Pe laturi se află două rânduri de bănci din piatră pentru ascultătorii mai în vârstă. Trei uși aflate pe zidul de sud oferă accesul în sinagogă dintr-un portic, interesant fiind că accesul se face prin partea din față a sinagogii. În timpul săpăturilor efectuate în interiorul sinagogii s-au găsit peste 25 000 de monede romane târzii.

Isus în Capernaum

Săpăturile din interiorul și exteriorul clădirii au scos în evidență faptul că ultima construcție, cea din piatră albă de calcar, a fost ridicată pe temelia de bazalt a vechii sinagogi din secolul I construite de sutașul roman, unde Isus a predicat de multe ori.

În prima ocazie când a intrat în această sinagogă, Isus a fost întrerupt de un demonizat, care a tulburat liniștea adunării. Isus l-a vindecat, trezind nemulțumirea și comentariile fariseilor (Marcu 1:21-27). Tot în această sinagogă și tot într-o zi de Sabat l-a vindecat pe un om cu mâna paralizată (Matei 12:9-14). Apoi, în cetate, a vindecat-o pe soacra lui Petru, l-a iertat și l-a vindecat pe omul paralizat, l-a vindecat pe robul sutașului roman și a înviat-o pe fiica lui Iair, fruntașul sinagogii. Este impresionant să te afli în locul în care Mântuitorul nostru a ținut cele mai multe predici și în care a făcut cele mai multe minuni.

Prin Capernaum

Biserica din Capernaum este al doilea monument important. O construcție modernă, sub forma unei bărci, susținută de șase piloni, plutește în timp peste ceea ce a fost casa lui Petru și biserica octogonală din Capernaum. Prima

Sinagoga din Capernaum (exterior)

fază a construcției, datând din secolul I, este o cameră pătrată (5,8 x 6,45 m) care servea drept loc de adunare. În secolul al IV-lea, întreaga structură a fost despărțită de restul caselor printr-un zid cu perimetrul de 112 metri. S-au făcut anumite amenajări și s-a realizat un pavaj de mozaic, clădirea rezultată numindu-se Casa-Biserică (*Domus Ecclesia*). Pelerina Egeria consemna despre această biserică: „Casa printrului apostolilor (Petru) a fost schimbată într-o biserică; zidurile (casei), de altfel, sunt încă în picioare, fiind originale.”¹

A treia fază a construcției datează din a doua parte a secolului al V-lea. Atunci au fost demolate vechile construcții și s-a ridicat, peste vechile ziduri, o biserică nouă, octogonală. Peste casa originală s-a ridicat primul octogon, ca un fel de prețuire a locului original. Alte două construcții octogonale au fost ridicate în jurul ei, la care s-au adăugat câteva camere anexe și un baptisteriu. Mozaicurile acopereau toate spațiile de circulație și interiorul bisericii. Această biserică a fost distrusă de iudei și perși în 614 d.Hr. Părți din frizele ei se pot vedea expuse în perimetrul sitului.

După venirea arabilor, în 636 d.Hr., Capernaumul a intrat în perioada de decădere: sinagoga a fost părăsită ca urmare a plecării evreilor, iar biserica nu a mai fost renovată, astfel că întreaga localitate a încetat să mai existe. A fost redescoperită de arheologi, care au început cercetările și amenajările care se văd astăzi. Locul a fost achiziționat de frații franciscani din cadrul organizației Terra Santa. Primele expediții arheologice au fost făcute încă din anii 1905. ■

Sinagoga din Capernaum (interior)

Marea Galileei și ținutul gadarenilor – vedere din Capernaum

Lect. univ. dr. Traian Aldea este profesor de Vechiul Testament și arheologie biblică la Institutul Teologic Adventist.

¹ Ephraim Stern, *The New Encyclopedia of Archaeological Excavations in the Holy Land*, vol. I, Ierusalim, Israel Exploration Society & Carta, 1993, p. 295.

Ce ai, frate, cu Iacov ? (III)

Faptul că Iacov îl iubea și îl respecta pe Dumnezeu părinților săi era o virtute. Dar abia când avea să vină primul necaz, departe de părinți, el avea să înceapă să se raporteze în mod personal la Dumnezeu părinților ca Dumnezeu al său. Fugit de acasă și ajuns la Betel, încărcat de sentimentul vinovăției și foarte nesigur cu privire la viitor, el se temea că va culege blestem de la Dumnezeu în locul binecuvântării furate. De aceea Dumnezeu i S-a descoperit în visul acela cu scara dintre cer și pământ, vis căruia Evanghelia îi dă semnificații hristologice.

Cum s-ar putea umbri frumusețea acestui episod? Printr-un moralism fals. Că la Betel, chipurile, Iacov ar fi avut o tentativă păgână de a-L mitui pe Dumnezeu cu „dacă îmi dai ..., îți voi da” (Geneza 28:20-22). Vezi, Doamne, tipul evreului comerciant, tot el trebuie să fie vinovat. Se demonizează această conjuncție condițională („dacă”), este privită ca întruchipare a necredinței. Dar nu este corect, de vreme ce Dumnezeu însuși spune de atâtea ori „dacă”.

În realitate, cuvintele lui Iacov la Betel seamănă cu ale altor sfinți care, la nevoie, I-au făcut juriu lui Dumnezeu. Exprimarea condițională nu înseamnă îndoială, nici impunerea de condiții meschine lui Dumnezeu, ci este rostirea solemnă a unui jurământ de dedicare și autodedicare. Citind Biblia, ar trebui să mai lăsăm logica noastră deoparte și să împrumutăm logica autorilor și a eroilor biblici.

De exemplu, întrebarea: „Unde este acum Domnul, Dumnezeu lui Ilie?” (2 Împărați 2:14) poate fi interpretată ca blasfemie, ca îndoială majoră sau chiar ca exprimare a disprețului, dacă este scoasă din context.¹ Dar acest „unde este” era în realitate o formulă de invocare a prezenței lui Dumnezeu, cerându-I să acționeze. Dacă nu-l cunoști pe Elisei, îi poți judeca nedrept cuvintele și faptele. Comparați cuvintele lui Iacov și ale lui Elisei cu cazurile Eliezer (Geneza 24:42), Moise (Exodul 34:9), Ghedeon (Judecătorii 6:36), Ana (1 Samuel 1:11), Ilie (1 Împărați 18:21; 2 Împărați 1:10), leprosul vindecat (Matei 8:2) etc. Toți aceștia s-au adresat lui Dumnezeu în

mod respectuos cu condiționalul „dacă” și toți au fost binecuvântați. Mulți dintre cei care se feresc de asemenea jurăminte sau invocări nu au nici credința, nici respectul și nici iubirea acestor eroi ai Scripturii.

Dumnezeu îi făcuse mari făgăduințe lui Iacov la Betel (Geneza 28:13-15). Era natural ca el să răspundă: „Frumoase promisiuni mi-ai făcut, Doamne! Mă temeam că am rămas fără viitor, dar Tu îmi promiți acum nu doar călăuzire, ci și binecuvântări nenumărate. Mi-ai promis că îmi vei da o situație materială astfel încât să-mi pot întemeia și întreține o familie. Fac un jurământ solemn: Dacă vei face cum ai promis, mă oblig să-Ți dau zeciuiala mea, așa cum oamenii dau regilor care îi guvernează (Geneza 14:20; 1 Samuel 8:15,17). Tu vei fi Împăratul meu pentru totdeauna.” Pe tonul acesta trebuie înțeles jurământul lui Iacov la Betel. Să nu uităm că Dumnezeu l-a acceptat. Și noi nu avem niciun drept să judecăm că Iacov a avut aici intenții meschine, nespirtuale. Mă tem că unii sunt bolnavi de spiritualitate și au nevoie de Doctor.

Pe Iacov l-am iubit

Este emoționant felul în care vorbește Iacov despre Dumnezeu, începând cu exodul din Padan-Aram, rememorând descoperirea de la Betel, revenind periodic la Betel și raportându-se mereu la trăirea lui cu Dumnezeu. Dar Iacov avea încă multe de învățat. Mai întâi, noaptea strâmtorării de la Iaboc, unde avea să învețe cum poate fi „înving” Dumnezeu și pe ce cale se poate primi binecuvântarea. Ca urmare, învingerea lui Esau nu mai era o problemă. Iacov știa ce are de făcut: *Renunț la dreptul de întâi născut (șef de trib), renunț integral la moștenire, fac un plan strategic*. Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat să-i trimită daruri fratelui său. Unii văd până și în acest gest o culme a rezolvărilor „firești”, „prin fapte”. Dar strategia a reușit și Scriptura arată că „șmecherii” de felul acesta sunt inspirate de Dumnezeu (Proverbele 16:7).

Astfel, Iacov îl învinge pe Esau, care cade pe grumazul său „înjunghiat” de descoperirea harului ceresc. Iacov îl numește „domnul meu”, recunoscându-i suveranitatea, și-i oferă daruri din turmă, cum se dădeau doar regilor. Așa că

¹ 2 Împărați 18:34; Psalmii 42:3,10; 79:10; 115:2; Ieremia 2:28; Ioel 2:17; Maleahi 2:17.

Esau se oferă să-și ia în serios rolul de domn și protector și îi oferă protecție lui Iacov și turmelor sale. Este foarte interesant de observat că, după sosirea acasă, în Canaan, Iacov locuiește împreună cu „domnul său”, Esau.

Furtuna necazurilor

Dar, când un necaz a plecat, alte două sunt la ușă. Experiența Dinei a fost o nebunie tinerească, ușor de înțeles. Dar isprava fraților ei teroriști, care i-au ucis pe locuitorii Sihemului după ce i-au înșelat, a fost cutremurătoare pentru Iacov. Pentru prima dată, vedea că iadul se cascadează în propria familie. Moraliștii ar începe din nou cu explicațiile: „S-a întâmplat așa din cauză că ...” Stop! Nu este nevoie de alte explicații decât că trăim într-o lume a răului. Unde învățaseră ciobănașii aceștia asemenea vendete? Cine le băgase în cap o religie care pune fecioria în vârful piramidei etice, așeza circumcizia deasupra sincerității și niște norme protocolare tradiționale deasupra respectului față de viața umană?

Din nefericire, aluatul lui Simeon, Levi și Dan a început apoi să dospească în relațiile de familie. Iacov alesese ca Iosif, întâiul născut al soției sale favorite și legitime, să primească drepturile de întâi născut, de „domn al fraților săi”. Și alegerea lui Iacov nu s-a schimbat niciodată (Geneza 49:26; 1 Cronici 5:1,2). Aici apar iarăși pedanterii moraliste, cum că Iacov l-ar fi răsfățat pe Iosif și i-ar fi neglijat pe ceilalți fii. Dar cum putea reacționa Iacov auzind că Ruben, primul său fiu, s-a culcat cu una dintre soțiile sale, că Iuda își găsea prieteni printre canaaniti și că Simeon, Levi și alții au făcut o baie de sânge?

După toate aceste orori, Rahela, iubita lui, murise de tânără! Tot dorul tinereții lui se transformase într-un monument funerar. Rămăseseră mai pe aproape doar fiii Rahelei, iar Iosif era destul de mare ca să fie conștientizat de răspunderea care i se încredința. Ca unul care suferise din cauza întârzierii lui Isaac de a-și arăta voința, Iacov voia să-și anunțe clar și din vreme dorința, înainte de majoratul legal al lui Iosif.

Iosif nu era doar fiul „mâinii drepte”. Era și un adolescent curat la suflet, sensibil din punct de vedere moral și îngrozit de ce auzea, pe câmp, la unii dintre frații săi. Îl acuzăm uneori că era pârâcios, răzgâiat, și facem din ceilalți victime ale unui tată nechibzuit. De ce avem nevoie de astfel de judecăți nedrepte? Apoi, pentru a moraliza, afirmăm că de aceea a trebuit să treacă Iosif prin suferință, ca să-i piară alintăturii fumurile de visător. Dacă ar fi fost însă copilul tău ...

Spre cel mai mare bine

În istoria dispariției lui Iosif, Iacov a suferit enorm. În această supărare adâncă și lungă, Dumnezeu nu i-a mai vorbit. Toate promisiunile divine, atât moștenite din părinți, cât și personale, se făcuseră praf. Continua să se roage, dar se gândea, probabil, mai mult la tărâmul morților decât la Dumnezeul cel viu. Între timp, rămânând cu Leea, învățase s-o iubească și s-o ierte de greșeala ei din tinerețe. Dar, nu după mult timp, a murit și Leea (Geneza 49:31).

În timp ce Iosif trăia neștiut printre străini, frații lui mai mari începuseră să se căsătorească și să aibă și ei fii. Și-au luat soții dintre sclavele familiei? Sau mai degrabă dintre rudele lor, fetele lui Ismael și ale lui Esau? Iuda, care părea mai moral, se înhăitase cu un canaanit, își făcuse o familie printre canaaniti și începuse să trăiască în stilul lor. Primii lui fii au ajuns niște blestemați cărora Dumnezeu le-a luat viața și Iuda însuși era obișnuit cu damele de pe centură. Dar tocmai de aici i s-a tras o lecție rușinoasă, care l-a umilit. Pe de o parte, i-a stins tot fariseismul care-i rămăsese, pe de altă parte, i-a dat doi copii și un nou sens în viață. Numai după această lecție putea să devină acel strălucit mijlocitor pentru frații săi.

Frații aveau acum copii, știau și ei ce înseamnă necazurile, rămăseseră cu o mare vinovăție în suflet. Și, peste toate, a venit foametea. Așa o ducem în viață, dintr-o criză în alta, de la dragoste la doliu și de la disensiuni la creșterea prețurilor. Crizele anunță însă o mare intervenție a lui Dumnezeu, intervenție care, uneori, se întâmplă chiar în viața aceasta, alteori, surpriza este pregătită pentru ziua învierii.

Cea mai mare minune din viața lui Iacov nu a fost nici bogăția primită, nici descoperirile dumnezeiești, nici întâlnirile cu îngerii, nici ceasul în care și-a îmbrățișat pentru prima dată iubita, nici măcar năucitoarea veste că „Iosif tot mai trăiește și chiar el cârmuiește toată țara Egiptului” (Geneza 45:26), ci a fost aceea că Dumnezeu S-a folosit de răul care a produs atâta durere pentru a aduce întregii familii mântuirea. Nu doar salvare de foamete și siguranță materială într-o țară prosperă, ci mântuirea din păcat: pocăința, dispariția invidiei și a urii, apariția sentimentelor frățești și împăcarea. Când ascultăm mijlocirea lui Iuda, ți se sfâșie inima. În Iosif, toți frații s-au regăsit, fiindcă Iosif avea chipul lui Hristos. Și, prin această istorie a reîntregirii, viața lui Iacov a căpătat un sens, dincolo de moralizările noastre ieftine. ■

*Lect. univ. drd.
Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist.*

Avem un drept!

„Dreptul creștinului este ca, în numele Domnului Hristos, să ceară împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu.” (Ellen White)

Priviți spre Isus!

Ispitele care-i asaltează pe copiii lui Dumnezeu trebuie să fie privite ca o manifestare a mâniei lui Satana împotriva lui Hristos, care Și-a dat viața pentru păcatele noastre și ne-a răscumpărat prin sângele Său. Satana este plin de mânie împotriva lui Isus. Dar el nu-I poate face rău Mântuitorului decât cucerindu-i pe cei pentru care El a murit. Satana știe că, atunci când reușește să ruineze suflete, Răscumpărătorul este rănit.

Universul ceresc privește cu mare interes conflictul dintre Hristos, în persoana sfinților Săi, și marele înșelător. Cei care recunosc ispitele și le rezistă luptă pentru Domnul. Aceștia sunt elogiați: „Ferice de cel ce rabdă ispita!” (Iacov 1:12). Rezistența în fața ispitei înseamnă cultivarea răbdării. Omul ispitit, hărțuit, nu se poate încrede în propria putere. Simțindu-și completa neputință, fuge către Turnul său de scăpare, strigând: „Răscumpărătorule, îmi aduc sufletul

neputincios la Tine!” Cu cât este mai mare ispita, cu atât se prinde mai tare de Cel Atotputernic.

Prin credință, el transferă ispita asupra lui Hristos și o lasă acolo. Credința în puterea Mântuitorului îl face mai mult decât biruitor. Puterea făcătoare de minuni a lui Isus este cea care îi înarmează pe creștini cu puterea de a birui cum și El a biruit.

Ispita nu este păcat decât atunci când i se dă curs. Privind la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, sufletul va fi plin de pace și de încredere. „Când va năvăli vrăjmașul ca un râu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă” (Isaia 59:19).

Cei care sunt ispitiți

Cu câteva ore în urmă, am ascultat plângerea unei persoane îndurerate. Satana venise la ea într-un mod neașteptat. Credea că-L hulise pe Mântuitorul pentru că ispititorul tot îi inducea gândul că Hristos nu a fost altceva decât un simplu om, un om bun. Credea că șoapectele lui Satana sunt sentimentele proprii inimii și acest lucru o îngrozea. Credea că Îl neagă pe Hristos, iar sufletul îi era în agonie.

Am asigurat-o că aceste sugestii din partea celui rău nu sunt gândurile ei, că Hristos o înțelege și o acceptă, că trebuie să trateze aceste sugestii ca venind în întregime din partea lui Satana, iar curajul ei trebuie să crească proporțional cu ispita. Ea trebuie să spună: „Sunt un copil al lui Dumnezeu. Mă predau Lui cu trup și suflet. Urăsc aceste gânduri deșarte.” I-am spus să nu admită nici măcar pentru un singur moment că aceste gânduri ar veni din partea ei; să nu-i permită lui Satana să-L rănească pe Hristos, aruncând-o în necredință și descurajare.

Celor ispitiți le spun: Să nu recunoașteți nicio clipă că ispitele lui Satana sunt în armonie cu mintea voastră! Respingeți-le ca și cum l-ați

1 Ioan 1:9

Matei 11:28

Psalmii 37:5

respinge pe vrăjmașul însuși! Satana nu face altceva decât să descurajeze sufletul. Hristos nu face altceva decât să inspire în inimă credință și speranță. Satana caută să ne zdruncine încrederea. Ne spune că speranțele noastre sunt clădite pe premise false, și nu pe Cuvântul sigur și neschimbător al lui Dumnezeu, care nu poate minți.

Creștinii cei mai în vârstă și mai experimentați au fost asaltați de ispitele lui Satana, dar, având încredere în Isus, au învins. Așa poate învinge fiecare suflet care privește, prin credință, la Hristos.

Promisiunea

Niciun om nu va urma calea sfințeniei fără ca oamenii și îngerii răi să se unească împotriva lui. Îngeri răi vor conspira cu oameni răi pentru a-i distruge pe slujitorii lui Dumnezeu. Cei care sunt muștrați pentru gândurile lor rele îl vor urî pe cel care îi muștră și vor încerca să-l forțeze să nu-l mai slujească lui Hristos. Conflictul poate fi lung și dureros, dar avem promisiunea Celui Veșnic că Satana nu ne poate birui decât dacă ne lăsăm controlați de el.

Hristos a fost răstignit ca înșelător, cu toate că El era lumina și viața lumii. El a suportat acuzațiile păcătoșilor împotriva Lui.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Putem măsura dragostea lui Dumnezeu? Pavel spune că „întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:19). Deci putem noi, care ne-am făcut părtași darului ceresc, să fim nepăsători și indiferenți, neglijând imensa mântuire care a fost împlinită pentru noi? Vom permite noi să fim separați de Hristos și să pierdem astfel răsplata eternă, marele dar al vieții veșnice? Nu vom accepta noi oare dușmănia pe care Hristos a pus-o între om și șarpe? Ne vom împărtași noi cu sângele și trupul Fiului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă să trăim prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu? Sau vom deveni lumești, mâncând hrana șarpelui, care este egoismul, ipocrizia, bănuiala, invidia și lăcomia? Avem dreptul să spunem: „Prin puterea lui Isus Hristos, voi fi un învingător. Nu voi fi înfrânt de tertipurile lui Satana.”

Motivul pentru care a venit Hristos

Hristos a venit în această lume pentru a ne arăta cât de mult iubește Tatăl ființele căzute. În cer și pe pământ, în tot ce este frumos și minunat, în copacul înalt, în mugurele care se deschide, în floarea care înflorește, vedem exprimarea dragostei lui Dumnezeu. Nu există nicio măsură după care să poată fi calculată dragostea lui Dumnezeu.

Stând în fața crucii Calvarului, ne putem face o idee despre dragostea Tatălui ceresc. Iată-L pe Hristos, Fiul Dumnezeului infinit, murind pe cruce pentru păcătoși! El Și-a învelit divinitatea în umanitate ca oamenii să poată fi părtași ai naturii divine. În Hristos avem o manifestare a Tatălui.

Oamenii au o înțelegere îngustă, care Îl dezonorează pe Dumnezeu. Cel care afirmă că Hristos este Salvatorul său să nu cultive gândul că mila lui Dumnezeu se limitează numai la el și la cei câțiva la care ține el. Dragostea și îndurarea Lui sunt pentru toți. Să remarcăm semnele divine ale favorii Sale și să-I aducem laudă pentru bunătatea Sa, care se revarsă asupra noastră nu pentru ca noi să o punem la păstrare, ci să le-o transmitem mai departe și celorlalți!

Să împărțim cu alții dragostea Lui

Suntem prea egoiști, prea exclusiviști. Razele de lumină care strălucesc peste noi trebuie să le reflectăm asupra celorlalți. Dumnezeu așteaptă ca toți cei care se bucură de harul Său să-l împartă cu alții la fel de liber cum Își revarsă Hristos îndurările. Așa cum soarele strălucește peste cei drepti și peste cei răi, la fel și Soarele Neprihănirii luminează peste toți. De ce ar trebui ca cei care s-au făcut părtași ai darului ceresc să fie atât de exclusiviști? Motivul pentru care oamenii încearcă să păstreze lumina primită doar pentru ei, în loc să o lase să strălucească cu putere în lume, este un mister care uimește întregul univers. ■

Acest material este adaptat din jurnalul lui Ellen White, scris în data de 10 și, respectiv, 13 decembrie 1889. Jurnalul se găsește în Manuscript Releases, vol. 18, p. 341-345. Adventiștii de ziua a șaptea cred că Ellen G. White (1827-1915) a exercitat darul biblic al profeției pe o perioadă de mai mult de 70 de ani de activitate publică.

„În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos.” (1 Petru 1:6,7)

„Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic.” (Iacov 1:2-4)

Ellen White

Din neamul lui Iosif

Descoperiți în careul următor nume din familia lui IOSIF, iar apoi alegeți din coloană ce se potrivește fiecărei persoane:

A B D I S A A C H K L M
 E S A U V G R E B E C A
 S L E V I L O C G A D P
 C I A C O V K A Ș E R A
 B E N I A M I N D I N A
 R U B E N F O D A N S I
 E R A H E L A I U D A H
 X Z A B U L O N J E I L
 O L G A I S A H A R O P
 E L I S E I M O I S E A
 N E F T A L I E V A D O
 A D A M G S I M E O N K

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

1. MAMĂ – _____	10. FRATE – _____
2. TATĂ – _____	11. FRATE – _____
3. FRATE – _____	12. FRATE – _____
4. FRATE – _____	13. FRATE – _____
5. FRATE – _____	14. SORĂ – _____
6. FRATE – _____	15. UNCHI – _____
7. FRATE – _____	16. BUNIC – _____
8. FRATE – _____	17. BUNICĂ – _____
9. FRATE – _____	

De ce cântă privighetoarea?

Cineva obișnuia să treacă pe la anticariat. Acolo, cu bani puțini, găsea cărți interesante. Într-o zi, privind la raftul imens, a zărit un titlu: *Oare de ce cântă privighetoarea?*. Asta-i bună, și-a spus, *ce întrebare naivă!* În cuprinsul ei, a dat și peste alte întrebări: De ce fug iepurii? De ce au măgarii urechile lungi? De ce ...?

S-a hotărât, o va cumpăra! Prețul era simbolic. Autorul broșurii, un savant ornitolog, s-a întrebat la un moment dat: De ce tatăl-privighetoare (întrucât numai el cântă) nu încetează să-și înalțe trilurile zi și noapte, după ce puii au ieșit din ouă? Nu ajunge să cânte doar ziua?

Pentru răspuns, cercetătorul a încercat un experiment. A scos trei dintre puii aflați în cuib, i-a dus acasă și a avut grijă de ei trei săptămâni. La urmă, i-a pus la loc. Când a venit timpul ca puii majori să-și ia zborul, cei crescuți fără tată scoteau niște țipete stridente, alungând toate privighetorile din jurul lor. Deznodământul a fost trist. Niciunul dintre cei trei nu și-a găsit o pereche, niciunul nu a avut un cuib al lui și nici ... continuare.

Orice privighetoare se pare că nu-și uită *datoria părintească*, și anume ca în primele săptămâni să le imprime puilor melodiile necesare pentru continuitate, fără de care nu vor avea viitor.

În cartea *Familia împlinită*, Ellen White spune: „Educația consecventă, credincioasă, din cămin constituie cea mai bună pregătire pe care o pot primi copiii pentru școala vieții. (...) Părinții trebuie să aibă întotdeauna în minte binele viitor al copiilor lor” (p. 45, 46).

Chiar dacă nu există un proces academic de acreditare pentru tați și mame, părinții sunt responsabili să le pregătească destinul copiilor lor.

Natura, printre multe alte lucruri, ne învață și că viitorul unor păsări depinde de ceva esențial: puii trebuie să învețe melodiile tatălui cât timp stau împreună.

Astăzi, dacă i-ar cronometra cineva pe harnicii părinți care realizează atât de multe lucruri, *oare cât din timpul lor îl investesc în relația familială? Iar timpul pe care-l oferă copiilor*

în ce mod le va modela acestora caracterul? Dar viitorul?

Un consilier pe probleme de familie susținea că părinții ar trebui să spună șapte lucruri pozitive copiilor lor înainte de a-i certa, înainte de a le transmite o atitudine negativă.

Unele zile sunt atât de frumoase în familie. Lucrurile merg ... bine! Ne place unde locuim, ne plac oamenii pe care îi întâlnim, abia așteptăm să ajungem acasă pentru a ne vedea copiii, ne place ceea ce facem, dar și modul cum o facem. În altă zi însă, parcă suntem alții. Instantaneu, ajungem deprimați, descurajați, confuzi. Să fie oare de vină vremea? Să fie vinovat vreun coleg de muncă? Sau ...?

Răspuns: „Nu e vorba de alții, ci de atitudinea pe care am ales-o.” ***Atitudinile niciodată nu ne aleg pe noi, ci noi le alegem pe ele.***

Oare se poate pune semnul egal între păcat și o atitudine de nemulțumire? Păcatul înseamnă a pierde direcția sau a da greș față de standardul inițial. Planul divin de la început a fost „un Adam neprihănit și fericit”, nu unul nemulțumit. Ar putea fi lezat cineva când dominantă mea se numește *nemulțumire*?

Să încercăm un răspuns tridimensional. Mai întâi, atitudinea negativă ne face rău nouă înșine. Nemulțumirea prelungită duce la degradare fizică, amărăciune sau depresie. Apoi, când suntem nemulțumiți, în mod indirect îl rănim pe Dumnezeu, deoarece Îi punem la îndoială suveranitatea. Iar, în al treilea rând, nemulțumirea mea poate să-i rănească pe cei din jur. O atitudine negativă în familie poate demoraliza un copil, afectându-i prezentul și viitorul.

Ce melodie alegi să-i oferi astăzi copilului tău? Cei mici încă așteaptă să vadă credința părinților în acțiune, încă îi mai așteaptă pe cei mari să-I ofere lui Dumnezeu locul întâi în inima lor. ■

Paul Pauliuc
este președintele
Conferinței Moldova.

www.curieruladventist.ro

Lansat inițial în anul 2008, site-ul revistei **Curierul Adventist** a fost dezvoltat și îmbunătățit, oferind o gamă mult mai largă de opțiuni. Vizitatorii vor găsi aici prezentarea subiectelor tratate în fiecare număr al revistei **Curierul Adventist**. După un anumit timp de la publicare, revista poate fi descărcată integral și gratuit din arhivă. În premieră, și vorbitorii de limbă maghiară vor putea descărca din arhivă revista **Adventszemle** (www.curieruladventist.ro/adventszemle-site).

O a doua funcție a site-ului este aceea de a facilita accesul vizitatorilor la resurse care susțin viața personală și comunitară a adventiștilor de ziua a șaptea. La categoria **Resurse** sunt incluse articole de teologie și de profeție biblică, predici, experiențe personale, ilustrații pentru predici, poezii și altele. Pe lângă autorii români, au fost incluse în această categorie și articole relevante de la Institutul de Cercetări Biblice (Biblical Research Institute – www.adventistbiblicalresearch.org). În timp, resursele se vor îmbogăți și diversifica. Toți cei interesați pot contribui la dezvoltarea site-ului accesând opțiunea „Contribuie” (www.curieruladventist.ro/contribuie).

Echipa de redacție speră ca această nouă formă a site-ului să aducă revista mai aproape de publicul adventist, în special de cei tineri. Atât pe hârtie, cât și prin internet, ne propunem ca revista **Curierul Adventist** să transmită același mesaj: „«Da, Eu vin curând!» Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).